

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Δ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 39

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1908

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΧΙΟΝΙΑ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ
ΤΟΥ ΒΑΣ. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ
ΔΙΑ Ν' ΑΝΟΙΞΗ ΔΙΟΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΠΟΚΛΕΙΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑΙ

[Φωτογραφία του Όπτικού Καταστήματος "Kodaks," Όδου Έρμου 9].

Η ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑ

Εικοστός αιώνας αριθμεί έως τώρα δύο βασιλοκτονίας. Το δράμα της Αγγλίας του Βελιγραδίου, μόνον με την άγριος τραγική εξέλιξίν του, συνεζήτησε τον κόσμο και έλλειψε κάπως τας συμπαιθείας υπέρ των θυμάτων. Την Ιστορίαν όμως δεν θά την συγκινήσῃ, εις τας σελίδας της δε θά αναφέρεται

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ Α'

της του, έπαθεν άξια, ών έπραξε. Τώρα συνταράσσεται ό κόσμος με την βασιλοκτονίαν της Λισσαβώνας. Ένας αγαθώτατος, ευρύτατα μορφωμένος, ιπποτικώτατος μονάρχης, ό Δόν Κάρολος Α' πίπτει θύμα της προς τό έθνος του άγάπης του και μαζή του πίπτει και ό Διάδοχος του θρόνου.

Τό διπλούν δράμα έλαβε χώραν την 20 Ιανουαρίου έ.ε. Οί Βασιλείς επέστρεφον εκ της επαύλεως Βύλα Βιστούα έφ' άμαξίης. Αίφνης παρά τόν Ναύσταθμον όμάς άγνώστων, οί οποίοι εκράτουν καρβίνας, επιτίθενται κατά της Βασιλικής άμαξίης, πυροβολούν και φρονεύουν τόν ήγεμόνα και τόν Διάδοχον τραυματίζουν δε και την Βασίλισσαν Αμαλίαν, Πριγκίπισσαν του Όρλεάν και θυγατέρα του Κόμητος τών Παρισίων, εκ του οίκου τών Βουρβόνων.

Ποιοί ήσαν οί δολοφόνοι; Πρέπει να εξετάσωμεν την κατάσταση της Πορτογαλίας κατά τας τελευταία έτη διά να τούς ανεύρωμεν.

Δύο μεγάλα κόμματα αντιπαροχόμενα επί την άρχην έλυμαίνοντο τόν τόπον. Υποστηριζόμενοι οί δύο φαύλοι άρχηγοί των από φαύλους, επί τό πλείστον, αντιπροσώπους του έθνους, έλεγχομένους και αυτούς υπό εκραυλισμένων έκλογέων, διεδέχοντο άλλήλους διά συμπαιγνιών, ένήργουν έκλογάς νοθεύοντες τό φρόνημα και τό πολίτευμα και έθησαυρίζον εις βάρος του δημοσίου ταμείου.

Ο Βασιλεύς μέσω της φαυλότητος αυτής, μέσω της σαπίλας της γενιτής, δεν ήδύνατο να εύρη διέξοδον. Έξαφρα προβάλλει εις τό μέσον της πολιτικής κονίστρας μία ύπέροχος μορφή. Ο Φράνκο. Τίθεται επί κεφαλής μικράς ομάδος έν τη Βουλή και καλείται πρό τινος να σχηματίσῃ κυβέρνησιν, τριακονταοκταετής μόλις.

Ο νέος Σύμβουλος του Στέμματος γνωρίζον καλώς την κατάσταση, τά πρόσωπα και τά πράγματα, υποδεικνύει εις τόν Βασιλέα τά ληπτέα μέτρα, Στέμμα δε και Κυβέρνησις εδρίσκονται έν πλήρει συμφωνία.

Ο Φράνκο λαμβάνει τό Διάταγμα της διαλύσεως τών Βουλών, μεθ' όν μειοψηφών δεν θά ήδύνατο να συνεργασθή. Άλλά τό Βασ. Διάταγμα δεν έκάλε τον λαόν εις έλαλήγη νέων αντιπροσώπων του. Γίνεται ούτω μία διακοπή της λειτουργίας του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος και ή νομοθετική εξουσία κηρύσσεται έν χρεωκοπία. Άλλ' ή πολιτικακή μηχανή δεν στα-

ματά. Δεν κινείται χαλαρώς από την εξηοδρωμένη Βουλήν. Λειτουργεί κανονικώτερον ώθουμένη εκ τών άνω.

Πάνουν αί καταρρήσεις, αί ασύστολοι κλοπαί, περιτέλλεται πάσα βουλιμώδης διαρπαγή του δημοσίου χρήματος και τά οικονομικά του Κράτους αρχίζουν να όρθοδοπούν.

Και έδω έχει την άρχην του τό μέγα πρόβλημα. Έξεγείρεται ή φανλοκρατία. Οί λύκοι της συναλλαγής επιπίπτουν κατά του άνορθωτικού καθεστώτος, υποκινούμενοι ίσως έν τή κρυπτή υπό τών φαύλων κορυφαίων και ακούονται αί πρώτα ύπερ τών θεσμών και τών κατατατομένων συνταγματικών δικαιωμάτων φωναί.

- Τό Σύνταγμα καταργείται !
- Οί θεσμοί ύπονομεύονται !
- Αυτό είναι δικτατορία !

Μετά τό στόμα τόν λόγον έλαβε ή καρβίνα και τό Πολίτευμα εσώθη.

Ο Δικτάτωρ Φράνκο παρητήθη μετά τό οικτρόν τέλος του Μονάρχου του και οί άλλοι άρχηγοί της φανλοκρατίας ώμοσαν πίστιν εις τόν νέον Βασιλέα Δόν Μανουέλ, δευτερότοκον υιόν του Δόν Κάρολου, όστις μέχρι της ένθλιωσέως του θά βασιλεύσῃ υπό την κηδεμονίαν της μητρός του Βασίλισσης Αμαλίας.

Τώρα τί θά γίνῃ; Ο νέος Βασιλεύς θά θελήσῃ να σώσῃ τό Έθνος του ή να σώσῃ τό Σύνταγμα; Διότι έν τη προκειμένη περιπτώσει, ή φανλοκρατία απομακρύνει πολύ τό έν του άλλου. Υπαρξίς Έθνους και ύπαρξίς Συντάγματος, ως τό κατήντησαν, δεν είναι έν και τό αυτό.

Είς τό αυτό Μέγα Πρόβλημα ευρέθη ό δολοφονηθείς Βασιλεύς. Τό Πορτογαλικόν Σύνταγμα, νοθευθέν, δεν ήτο πλέον τό γραπτόν συμβόλαιον του Πορτογαλικού Λαού, όπερ υπεγράφη μεταξύ αυτού και του Έγεμόνος, ίνα διευθύνηται κατά τούς έν αυτό όρους τό Κράτος, χάριν αυτού του συμφέροντος του Έθνους, άλλ' ήτο εις χειρας τών λύκων της συναλλαγής χάριτης μηδέν ισχύων και επιτρέπων τά πάντα, ίδίως την διασπάθειαν του δημοσίου χρήματος. Μόνον την ένδυναήν ειημερίαν δεν επεδίωκε.

Και ό Βασιλεύς, ό έντεταλμένος υπό του Λαού του την τήρησιν του Συντάγματος, ό ανώτατος άρχων, εις ού τας χει-

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΔΟΝ ΜΑΝΟΥΕΛ Β'

ρας ένειπιστεύη τό Κράτος τας τύχας του, και τά συμφέροντά του, χάριν αυτών τών συμφερόντων του Έθνους και του Λαού του, έκαμε κατά τύπον προς στιγμήν, ό,τι κατ' ούσίαν πρό έτών έκαμνον αί κυβερνήσεις. Αυτά αί υπεύθινοι εις ουδένα έδιδον λόγον, ό άνεύθυνος Βασιλεύς έδωκε λόγον διά της κεφαλής του εις τόν φανλοκρατούμενον λαόν του.

Τό μόνον σφάλμα, όπερ θά του καταγνώσῃ ή Ιστορία είναι ότι μετά του Διατάγματος της διαλύσεως τών Βουλών δεν έξήρνε ταυτόχρονός τόν Στρατιωτικόν νόμον και δεν διέταξε, καταργών την άσυλίαν, την σύλληψιν τών άρχηγών τών πολιτικών μερίδων και τών λοιπών κορυφαίων. Η φανλοκρατία ανεφάλος μένουσα θά έπτησεν υπό τό κράτος του Τρόμου και ό Λαός ευήμερων θά κατέτασεν εις τό Πάνθεόν του τόν Βασιλέα του.

Άς ιδώμεν τί θά προτιμήσῃ ό νέος Βασιλεύς. Τόν ήρομον βίον ή την Άθανασίαν ;

Η ΧΗΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΜΑΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Πασιγνωστον εινε το επεισόδιον του Γάλλου τραπεζίτου Λαφίτ όφείλοντος την κολοσσιαίαν του περιουσίαν εις ένα βολόνι, τό όποιον εύρηκεν εις την αήλην πλουσίου τραπεζίτου και τό έπήρκεν. Ο τραπεζίτης ειχε άρνησθή πρό όλίγων στιγμών να τόν προσλάβῃ ύπάλληλον εις τό γραφειον του, αλλά ιδόν τό κίνημα του νέου τόν προσέλαβεν άμέ-

σως, τόν έκαμε έπειτα συνεταιίρον και επί τέλους του έδωκε σύζυγον την θυγατέρα του. Έινε γνωστόν άκόμη ότι πολλοί τραπεζίτοι οικιοι ιδρύθησαν υπό άνθρώπων δραστηρίων, οί όποιοι ήλθον εις την πρωτεύουσαν με δύο φράγκα έν όλον εις την τσέπην.

Άλλ' ουδέν εκ τών άφορόντων τούς εκατομμυρίους άνεκδότων εινε ώραιότερον εκείνου, τό όποιον διηγούνται δι' ένα τόν σπουδαιότερον έργοστασιαρχών της Εύρώπης.

Πρός άποκρινήν προσωπικότητων άς ονομάσωμεν τόν ήρώα μας Δονάλδ.

Είς Σκώτος ειχε πρό τριακονταετίας έν Γλασκώβη κατάστημα μικρότατον και βαθμηδόν οικονομησε μικρόν κεφάλαιον με τό όποιον ίδρυσεν ύφαντουργειον βαμβακερών. Με την πεποιθήσιν ότι τά υφάσματα του ήσαν άριστης ποιότητος συνέλαβε την πρόθεσιν να ευρύνη τόν κύκλον τών εργασιών του. Έκαμε λοιπόν όγκώδες δειγματολόγιον και έστειλε τόν υιόν του έφραδιαμένον με αυτό εις έμπορικήν περιουσίαν. Ο νέος, μόλις εικοσιν έτών, δεν ένέπνεε σεβασμόν, άλλ' ήτο θετικόν πνεύματος και άποφασιστικόν ήθος, παρ' όλον δε τό καχεκτικόν έξωτερικόν του ήτο σωματικώς ευρωστώτατος. Πηγαίνει λοιπόν εις τό Λονδίνον και χωρίς να χάσῃ καρόν πληροφορείται άμέσως τας διευθύνσεις τών κυριωτέρων έμπορικών υφασμάτων και αρχίζει τας έπισκέψεις του.

Τό πρώτον κατάστημα ήτο πλήρες πελατών. Περιμένει να ευκαιρήσῃ κάποιος ύπάλληλος διά να του όμιλήσῃ. Μόλις μετά μίαν ώραν ερχεται ή ευκαιρία αυτή. Ο Δονάλδ προχωρεί και με την γνησιότεραν σκευτικην προφοράν ερωτά εάν εινε δυνατόν να ιδή τόν καταστηματάρχην.

— Τι τόν θέλεις; ερωτά άπότομα ό ύπάλληλος.
— Να του δείξω βαμβακερά υφάσματα πρώτης τάξεως, τά όποια έφερα από την Γλασκώβην.

— Πήγαινε εις τό καλόν με τά βαμβακερά σου' δεν μάς χρειαίζονται.
— Πού τό ξερετε; απαντά ό Δονάλδ. Έπειτα σεις ποίος εισθε;
— Είμαι ό πρώτος ύπάλληλος, λέγει με τσιμπή ό ύπάλληλος άναμετρώδ με τό βλέμμα τών Σκώτων από κεφαλής μέχρι ποδών, άσχολία εις την όποιαν βέβαια δεν έδαπάνησε πολύν χρόνον, διότι ό ήρωας μας εινε βραχυσωμότατος.

— Ά! Εισθε ό πρώτος ύπάλληλος; λοιπόν θελετε να ιδήτε τά υφάσματα μου;

— Δεν έγω καιρόν. Πήγαινε εις τό καλόν σου λέγω άλλην μίαν φοράν.
— Έχετε άδικον. Χάνετε σπανίαν ευκαιρίαν, απαντά ό Δονάλδ. Αυτό μόνον σας λέγω.

— Πήγαινε εις την εύχην του Θεου, βρυσάται ό ύπάλληλος. Δεν μάς χρειαίζονται τά υφάσματα σου.

— Δεν τά ειδατε και δι' αυτό μιλάτε έτσι. Άν τά ιδήτε είμαι βέβαιος ότι θά αγοράσετε.

Και λαι τό δέμα ό Δονάλδ και άπλώνει τά δείγματα.

— Άδειάξέ μου τή γωνιά, φωνάζει ό ύπάλληλος. Μάς έμποδίζεις την εργασίαν.

Ο Δονάλδ κάμνει ότι δεν άκούει και έξακολουθεί να ξεδιπλώνη τά δείγματα και να τά ψαίει με τό δάκτυλον όσαν να ερωτά: Αυτό τί σου λέγει;

— Άλάβετε την καιλωσίην να τά παρατηρήσετε.
— Θα μ' άψιχη ήσουν, σου λέγω; Τι ταμπούρι εινε τούτος;

— Κιττάξτε μόνον. Δεν σας ζητώ τίποτε άλλο.
— Πήγαινε στόν διάβολον άρσενε! φωνάζει ό ύπάλληλος και σκορπά τά δείγματα του Σκώτου.

Ο Δονάλδ κίττει, τά ουλίγει και τά άπλώνει πάλιν.

— Άφού ευχαριστήσατε την άνυπομονησίαν σας, λαμβάνετε τώρα τόν κόπον να ιδήτε αυτό τό υφάσμα; Ειδατε ποτέ τέτοιο πράγμα;

— Στην στιγμήν να βγής έξω! βροντοφωνεί ό ύπάλληλος.

— Δεν θά βγώ άν δεν κιντάξτε τά υφάσματα μου.

— Μα εισαι άνυπόφορος.
Τόν πιάνει ό ύπάλληλος τόν Δονάλδ από τόν τράχηλον και τόν σπρώχνει έξω, άφού τόν έφιλωδύρησε με μίαν κλοισίαν εις τό όλιγοτερον ευγενές, αλλά Θεία χάριτι! και πλέον σαρκώδες μέρος του σώματος.

Ο Δονάλδ τρίβει τό βλαβέν μέρος και εισέρχεται πάλιν εις τό κατάστημα.

— Τώρα, λέγει χωρίς να δεκνύη δυσάρεσκεϊαν, θά ιδήτε τά δείγματα μου. Έπειτα από τόσα μου τό χρεωσείτε.

Ο ύπάλληλος γίνεται έξω φρενών. Παιώνει τό καπέλλο και τά δείγματα του Δονάλδ και τά πετάει εις τόν δρόμον.

Έκείνος μένει ψύχραιμος. Μαζεύει τά δείγματά του, καθαρίζει τό καπέλλο του και εισέρχεται πάλιν εις τό κατάστημα με την έλπίδα να μαλάξῃ τόν ύπάλληλον.

Ο καταστηματάρχης τότε, ό όποιος ειχεν άντιληφθή την σκηνήν έξ άρχής, προχωρεί προς τόν Σκώτον, του ζητεί συγγνώμην και τόν συχαίρει θερμώς διά την ύπομονήν του και την έπιμονήν του.

— Η δουλειά εινε δουλειά, απαντά ό Δονάλδ' άν ό ύπάλληλος σας μου έκαμε έξω όσα μου έκαμε, έξερα πως να του φερθώ. Άλλ' όταν προκίται περί δουλειάς άλλάξτε τό πράγμα. Άφού δε σεις εισθε ό καταστηματάρχης, σεις τουλάχιστον δεν θά ιδήτε τά δείγματά μου;

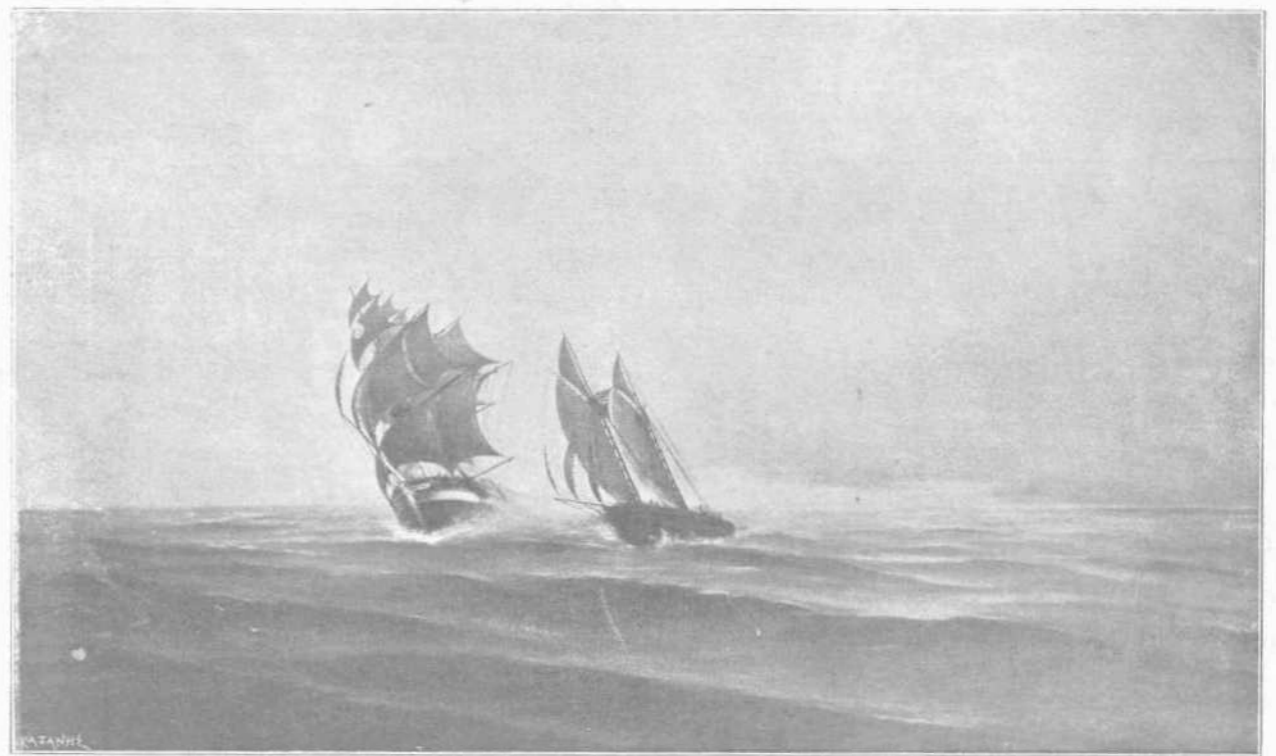
Ο καταστηματάρχης τά ειθε, τά ευρεν άριστης ποιότητος και έκαμε μεγάλην παραγγελίαν.

Ο Δονάλδ τώρα εινε υπερπενηχροντούτης, ιδιοκτήτης ένός τών μεγαλητέρων εργοστασίων της Γλασκώβης και τά κέρδη του ύπολογίζονται κατά εκατοντάδας χιλιάδων.

Διηγείται άκόμη υπερήφανα την πρώτην έπίσκεψίν του εις τό Λονδίνον.

Ο ΠΡΩΗΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΦΡΑΝΚΟ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,

Σ. ΣΚΑΡΒΕΑΝ—ΛΑΣΚΑΔΑ

ΞΙ ΕΟΡΤΑΙ

(ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ)

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΑΝΤΟΥ

Όσάν ὅλος ὁ κόσμος νά ἐξῆ καταληφθῆ ἀπό ἓνα ἔρωτα πρὸς τὸν τάρον, εορτάζει καθε προσέγγισιν πρὸς αὐτὸν κατὰ 365 ἡμέρας.

Όλοι οἱ λαοὶ τὸ θνήσκον ἔτος τὸ στέλλουν εἰς τὸ παρελθὸν ἐν εορταῖς καὶ ἄσμασι, με τὴν διαφορὰν ὅτι ποικιλιοῦν αἱ διατιπώσεις τῆς κατενοούσεως.

Ἐδοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ ἰαχὰί τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ αἱ ἐκκοφαντικαί, ὁ συνοστισμός, τὰ πατήματα τῶν κάλων, ἡ εἰσιπνοὴ σκόνης, ὅλα ἀφορμαί φόνου καὶ καταρῶν τὰς ἄλλας ἡμέρας, μεταβάλλονται τὴν παραμονὴν εἰς μέσα διασκεδάσεως.

Λησμονοῦμεν τὸν ῥάπτην μας, τὴν σπιτινοικοκυράν μας, τὴν μάζαν μας, τὴν Ἐκεῖνην μας με τὴν ἀπαίτησιν τοῦ δώρου τῆς, τοὺς διανομείας καὶ τοὺς φανοκόρους τοὺς ζητοῦντας μποναμιὰν καὶ τοὺς με τὴν αὐτὴν ἀξίωσιν νεκροθάπτας ἀκόμη, τὰ πάντα.

Καὶ τὰς ἐπὶ πληγὰς τοῦ Φαραῶ θὰ ἐλησμονοῦσαμεν. Ἐἶνε παραμονή. Θὰ εορτάσομεν.

Καὶ εορτάζουν παντοῦ εἴδημα. Οἱ λεπτότατοι Παρισιοὶ εὐφραν μίαν εὐχὴν τῆς μόδας—καὶ διὰ τὰς εὐχὰς ὑπάρχει μόδα εἰς τὸ Παρίσι—καὶ σὰς λέγουσιν:

—Σὰς εὐχομαι πάν ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ ποθήσετε... Θὰ ἐπιλέξετε μόνος σας!

Αὐτὰς τὰς αἰθερίας φιλοφρονήσεις οἱ πρακτικοὶ Βασιῶν τὰς στερεοποιῶν εἰς σάνδοντες καὶ τὰς ὑποποιῶν εἰς μάζαν, τὴν ὁποῖαν πίνουσι εἰς ὑγείαν τοῦ ἔτους ποῦ περῶν, τοῦ ἔτους ποῦ ἐρχεται, εἰς ὑγείαν ὁποιοῦδήποτε ἐπιθυμηθῶν, ἀρκεῖ νὰ πίνουσι.

Εἰς τὸ Βερολίον τὰ μεσάνυχτα ἀνοίγουσι φροτισμένα τὰ παραθύρα, προβάλλουσι ἀπ' αὐτὰ χαροῦμενα μορφαί, κινουῦνται τὰ μανδύλια εἰς χαμερτισμόν, σκορπιζοῦνται ζαχαρωτά, πίνονται ποτήρια μπίρας.

Οἱ Ρώσοι εορτάζουν τὴν παραμονὴν ἡσυχου καὶ χωρὶς τοῦ ἔλλες.

Με περιπτοῦσαι, με ὀλίγα ποτήρια βότκας καὶ τάζες τσαγιού, με χοροὺς ἔθνικους καὶ με ἀνταλλαγὴν εἰχῶν καὶ μικρῶν δώρων.

Κυρίως αἱ δεσποινίδες δοκιμαζοῦν τὴν τύχην τῶν καὶ κερδίζουσι—τὸ πιστεύουσι—τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου τῶν.

Τὸν πρῶτον νέον, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσουσι εἰς τὸν δρόμον, τὸν προσφωνοῦν με ἔν γυναικεῖον ὄνομα καὶ ἐκεῖνος ὑποχρεοῦται ν' ἀπαντήσῃ με ἔν ἀνδρικόν.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως μαθαίνουσι καὶ οἱ δύο τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου.

Κάποτε ἡ νέα προσφώνει με τὸ ἰδικόν τῆς ὄνομα καὶ ὁ νέος με τὸ ἰδικόν του καὶ τότε ἐρχόμενος ὁ χρόνος εὐρίσκει ἓνα συζυγικὸν ζεῦγος περισσότερον.

Χαριεστέραν κηδεῖαν, ἀπ' αὐτὴν ποῦ γίνεται εἰς τὸ παλαιὸν ἔτος παντοῦ, δὲν ἔχει ἰδῆ ὁ κόσμος.

ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Ὁ Ἅγιος ὁ πλέον δημοτικὸς. Τὸν ψάλλουσι παντοῦ τὰ παιδιὰ, ὅπου γλῶσσα ἑλληνική. Ὁ ἅγιος Βασίλειος ἠγάπησε τὴν μουσικὴν καὶ αὐτὴ ἐπεδαρῆκεν εἰς τὴν μνήμην του τὰ δῶρα τῆς.

Τὸν συνήθη ἕμνον τοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου: «Αἶ-Βασίλης ἐρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία κ.τ.λ.» τὸν γνωρίζουσι ὅλοι.

Ὁ ἕμνος ὅμως ποικίλει καὶ ἐφέτος ἐδημοσιεύθη ὁ ἀδόμος ἐν Περιστασί τῆς Θράκης περιεργὸς διὰ τὴν γλῶσσαν του:

Ἄπορνε εἰδ' ἀρχιμηριά
Σὰς εὐχομαι καλὴ χρονιά
Ἐπίτυχς τὸ νέον ἔτος
Νὰ τὸ ἔχωμεν χ' ἐφέτος.

Ἐχομεν δὲ καὶ ἑορτὴν
Κροῖον τὴν Περιομὴν
Τοῦ ἁγίου Βασιλείου
Ἰσράχου οὐρασιόμου.

Κατ' ἔθιμον ἀρχαῖόν
Ἢλθα ἐδῶ σ' ἀρχοντικόν
Διὰ νὰ σὰς καλανθῆσω
Καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Ἄν ὅμως ὁ ἕμνος αὐτὸς εἶνε μίᾳ ἀπόδειξις ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ὀνόμασα ἔνιασον τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, με τὸ ἔθος νὰ ἠμολογοῦνται εἰς ἄσματα λαϊκὰ οἱ κοινῆς ὑπολήψεως ἀξιούμενοι καὶ με τὸ γεγονός, ὅτι παντοῦ ὅπου ὑπάρχουσι Ἕλληνας τώρα, τὸ αὐτὸ γίνεται, εἶνε περιεργὸς μίᾳ συμβολῇ ἐρωτικῶν στίχων εἰς τὸν ἕμνον τοῦ ἁγίου, παρατηρουμένη εἰς τὰ λεγόμενα κοινῶς Συριανὰ κίλιανδα.

Ἀναγνώσατε τοὺς στίχους ὀριζοντίως καὶ κατὰ τὰς δύο στήλας ἐν συνεχείᾳ.

Κατ' ἀρχὰς θὰ ἴδετε ὅτι ἠμολογοῦν τὸν Ἅγιον καὶ ὀπισθόδοτε κριπτικαί ἡ ἐρωτικὴ προσφώνησις, παρενερομένη.

Ἀπὸ τοῦ στίχου δωδεκάτου τρίτου ὁ ἔρωσ ἀνακύπτει εἰς πλήρη ἐξομολόγησιν.

Ἄν ἀναγνώσατε ἔπειτα τὴν δευτέραν στήλην θὰ τὴν ἴδετε εἰς τοὺς τελευταίους στίχους τοῖμνησότητην.

Ἀρχιμηριά κ' ἀρχισπονιά
Κί ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
Ἅγιος Βασίλης ἐρχεται
Ἀπὸ τὴν Καισαρεία

Βασίλ' εἰκόνα καὶ χαρτί,
Χρῆσι καὶ καλλιμάρι
Τὸ καλαμάρι ἐγραψε
Καὶ τὸ χαρτί ὄμει.

Βασίλη πόθεν ἐρχοσαι
Καὶ πόθεν κατεβαίνεις;
Ἀπὸ τὴ μάνα μ' ἐρχομαι
Καὶ σὲ σκολιὸν μου πάγω.

Κάτος νὰ φῆς κάτος νὰ πῆς
Κάτος νὰ τραγουδίσης.

Ἐγὼ γράμματα μάθανα
Τραγοῦδιαν δὲν ἤξεύρω.

Καὶ ἂν ἤξεύρης γράμματα
Πές μας τὴν ἄμα βῆτα.

Χλωρὰ σαβδί ζερὸ σαβδί
Χλωρὰ βλαστήρια πῆτα
Κί ἐπάνω σὶ βλαστήρια τῶν
Πέδιγκες κελαιοῦσαν,

Δὲν ἦσαν μόνον πέδιγκες
Μόν' καὶ περιστερίαια
Κατέβηκεν ἡ πέδιγκα
Νὰ βοῆξῃ τὸ φτερό της

Καὶ βοῆξῃ τὸν ἀφέντη μας
Τὸν πολυχρονούμενον

Περιεργὸς εἶνε καὶ οἱ στίχοι οἱ ὁποῖοι προτείνονται νὰ ἴδωνται ἀντὶ τῶν συνήθων ἐγκωμίων εἰς τὸν ἀφέντη, εἰς τὴν «Κυρά καρμανοφροῦδα» καὶ εἰς τὴν «κόρη εὐμορφη» ποῦ «πραγματεῦται τὴν θέλει», πρὸς ἐμπαιγιμόν, ὅταν δὲν εἶνε τὸ φιλοδώρημα γενναῖον. Ἴδου αὐτοί:

Ἐσένα ποῖτ' ἀφέντη μου, προβάς καὶ δεκανίαι
Νὰ σὲ τραβῶντε τὰ σκελλιά καὶ πάντα δέκα λόγαι
Καὶ σὲ κυρὰ ἢ εἰμορφαὶ γρήγορα νὰ σ' ἀρίση
ὁ ἀνδρας σου νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίση.
Τὴν κόρη σου τὴν εὐμορφη βάλτηνε σὲ ζευγαῖ
καὶ κρέμασετνε ψηλά νὰ μὴν τὴν φῶν οἱ φύλλοι.

Ἀπὸ χρόνος σας πολλοὺς
Κί ἓνα καλάθι ποτικαῖς
Κί ἓνα κόσκινο βοιβόις.

ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΑ

Τὰ δωδεκαήμερα ἀρχίζουσι ἀπὸ τὴ παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ τελειοῦν τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων.

Μία χρονικὴ περίοδος εἰς τὴν ὁποῖαν ἴχνη ἄλλων ἐποχῶν εἰσολοατρικῶν καὶ ἐποχῶν δεισιδαιμονίας εἶνε εὐδιακριτα.

Οἱ Καλλιμάντζαροι, τὰ κακοποιὰ πνεύματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἔργαμα ἄλλοτε, περιερχοῦνται τὴν γῆν περῶντα πάντα, ἰδίᾳ παιδάς καὶ ἰδιαιτάτα τὰς γῆρας καὶ τὰς μαιῆς. Εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκίας, δέρουσι, ἀπᾶγουσι, γίνονται ἀφορμαὶ σκηνῶν. Καὶ μόνον μικροὶ στυλὸς καιόμενος ὀρθιος ἐν τῷ καπνοδόχῳ ἀποτρέπει τὴν εἰσβολήν.

Ἐπειτα ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν βασιλόκτηταν. Ἐξηγῆθι πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὰ λαογραφικὰ ὡς ὑπόλειμμα τῆς θυσίας εἰς τοὺς ἐφεστίους θεοὺς.

ΦΩΤΑ

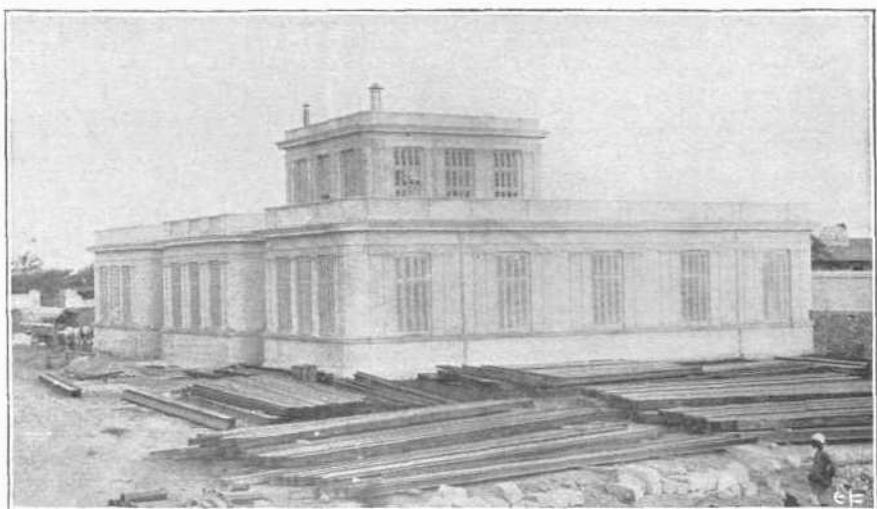
Καὶ με τὰ Φῶτα κλείει ἡ σειρά τῶν εορτῶν. Τὰ κατὰ πνεύματα φεύγουσι πρὸς τῆς «ἀγαστοῦρας καὶ βροχτούρας» τοῦ δαιμόντος παντοῦ δι' ἀγασμοῦ παρὰ καὶ ἔμνοι πάλιν ψάλλονται εἰς τὰς οἰκίας, αὐτὴν τὴν φορὰν ἀποκλειστικῶς ἐγκωμιστικῶν, τοῦ ἀφέντη ποῦ, «πέντε κροατοῦν τὸν μαῦρο του, ὁκτώ τὸ σαλιβάρι» καὶ «καβαλι-κενὴν χαίρεται, πεζεύει κωμάρουσι», τῆς κυρᾶς του, «βάζει τὸν ἦλω πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι ἀστῆθι» καὶ τῆς κόρης.

Ἐδοῦ ἀναφαίνεται ὅτι ἡ προκοπήθρια δὲν εἶνε σύγχρονος πληγῆ: «Ἐχεις καὶ κόρην εὐμορφη, πραγματεῦταις τὴν θέλει» λέγουσι οἱ στίχοι. Ἄλλ' ἂν εἶνε καὶ πραγματεῦταις πολλὰ προικαὶ γυρᾶει γυρᾶει ἀπέλι' ἀτρύγητα, χωράφια με τὰ σάγνα, γυρᾶει καὶ τὴ Βενετιά μ' ὅλα τῆς τὰ παλάτια».

Ἐπέρασαν αἰῶνες αἰῶνων. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος τὰ παλαιὰ εἶδη δὲν παρήλθον.

Θὰ ψάλλῃ καὶ ἕμνος του, θὰ λατρεύῃ τὴν τύχην, θὰ φοβῆται τὰ κατὰ πνεύματα, θὰ ἐρωτεύεται, θὰ σκόπη καὶ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐποχὴν τῶν εορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξήρξαν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου τὸν θάνατον.

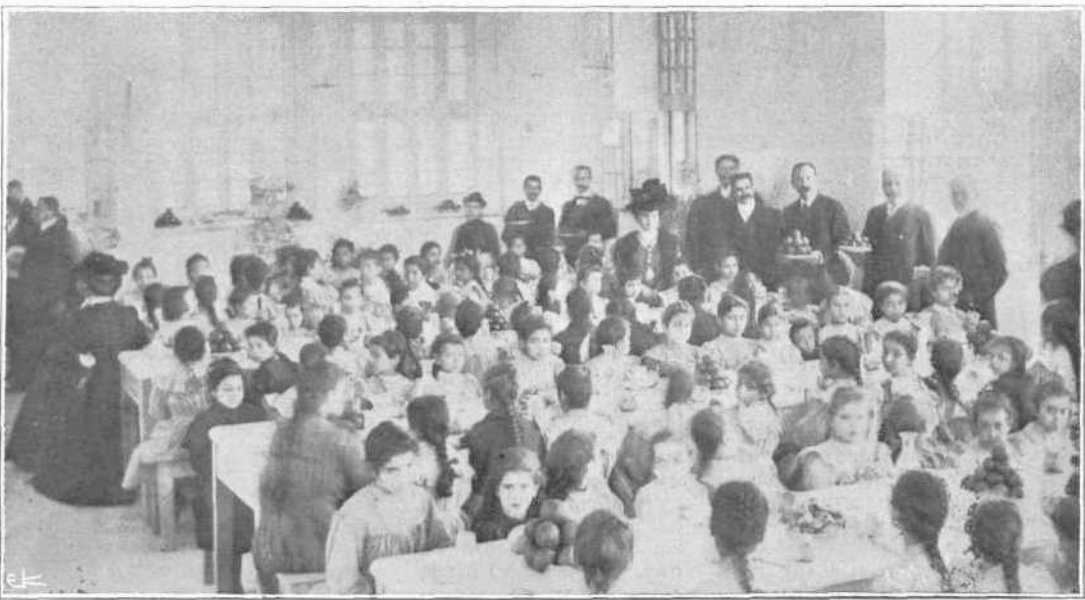
ΔΗΜ. ΔΗΜ.

ΤΟ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΜΠΕΝΑΚΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΣΤΙΟΝ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΕΝΑΚΕΙΟΥ ΣΥΣΤΙΟΥ

κας του, νὰ σκορπίσῃ ἀφθόγος τὴν ἠθικὴν καὶ ἐλικὴν συνδρομὴν τῆς.

Σήμερον ἴσως αὐτὰ τὰ κορίττα δὲν ἀντιλαμβάνονται τί ἀπεκτεῖσαν, ἀλλὰ βροδύτερον θὰ ἐννοήσουσι ἀπὸ τί τὰ ἔσοσαν αὐτὴ ἡ μητρικὴ ἀντίληψις.

Τὴ γὰρ θὰ ἐπιλημῶσι τὴν μεγάλην ψυχὴν τῆς ἰδουρίας, ὅταν θὰ εἶδε τόσα κοριττῶνα ἕποσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων νὰ χορταίνουσι με τὰ παρατεθέντα εἶδήματα. Αἱ εἰκόνας μας εἶναι ὀρεγὰ παραστατικαὶ καὶ προκαλοῦν δάκρυα συγκινήσεως. Καὶ ἡ «Ἐλκοσσογραμμένη», διότι αἱ εἰκόνας τῆς θὰ διεγείρουν ὁμοίως σκέψεις εἰς τοὺς συνδρομητάς τῆς, δημοσιεύουσα ταύτας, ἀδελφεται βαθύτατον συγκίνησιν καὶ ἀνάλογον χαρὰν με τὴν χαρὰν τῆς ἰδουρίας.

1 «Φόρμιζ» ἐπὶ Στυλιανῶ Νεράτζη.

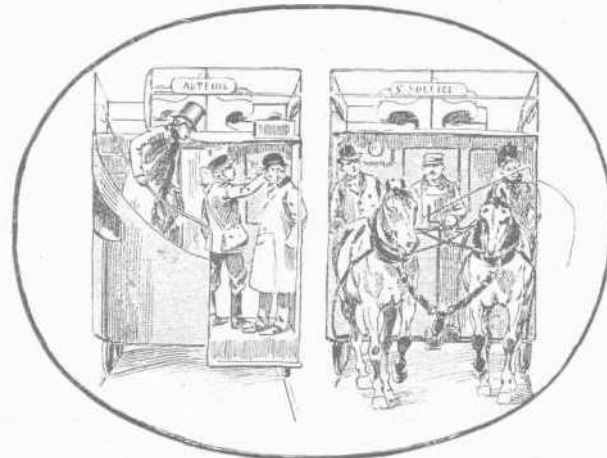

Η ΥΠΟ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ Ν. ΛΑΒΔΑΝ "ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ", Η ΑΙΡΟΥΣΑ ΔΙΑΡΚΩΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ
[Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη κατὰ τὴν ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεάτρῳ δοθέντι συναυλίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τῆς Πριγκίπισσας Μαρίας, ἀπὸ τοῦ ἀριστοτέχνου φωτογράφου κ. Γ. Στυλίουδου, μετὰ φῶς Μαγνησίου.]

ΑΙ ΠΛΩΤΑΙ ΠΟΛΕΙΣ

Τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐρχεται ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην μακρόθεν μόλις φαίνεται. Ἐνα κέλφος καρδιῶδ. Ἀφήσεται νὰ περάσῃ ὀλίγα λεπτά. Εἰσήλθεν εἰς τὸν λιμένα ὡσάν θριαμβητής. Κολοσσιαῖον τώρα. Μία πλωτὴ πόλις. Μία πόλις ἡ ὁποία ἐν διαστήματι ἕξι ἡμερῶν μεταφεύεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἡμισφαιρίου εἰς τὸ ἄλλο.

Ποῦ τὰ πρῶτα ὑπερωκεανία! Τὸ «Σαβαννά» τὸ πρῶτον ἀμερικανικὸν ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον διετέραςε τὸν Ὠκεανὸν, ἦτο μήκους 45

ΔΥΟ ΤΡΑΜ ΧΩΡΟΥΝ ΕἰΣ ΤΗΝ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΝ ΕΝΟΣ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ

μέτρων, ἀνεγώγησε δὲ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν τὴν 25 Μαΐου τοῦ 1819 καὶ ἐφθάσεν εἰς Λίβερπουλ εἰς τὰς 29 τοῦ Ἰουνίου, εἰς διάστημα δηλ. τριάντα πέντε ἡμερῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη τὰ ὑπερωκεανία ἐφθάσαν εἰς μήκους 164 μέτρων, μετὰ μηχανὰς δυνάμεως ἵππων 12,000 καὶ ἐξετέλουν τὸ ταξίδιον, μόνον εἰς 7 ἡμέρας. Τώρα καὶ μίση καὶ δύνამας μηχανῶν ἐφθάσαν εἰς τὸ ἡλιγώδες καὶ ἡ ταχύτης δὲ παρεκκολούθει εἰς τὸν ἡλιγὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀδύνατος νὰ ὀρισθῆ. Κάθε ἡμέραν γίνεται τεταταδεδεσθεροῦς. Ὅσον ἀκριβῶς καὶ ἂν τὸν ὄριση κανεῖς σήμερον, αὔριον θὰ ἔχη ν' ἀναφέρει αὔρησιν του.

Ἐν δώσωμεν λοιπὸν μετ' ἄλλον τρόπον ἰδέαν τοῦ κολοσσιαίου τῶν ὑπερωκεανίων.

Αἱ μηχαναὶ τῶν ἔχουν δύναντα 22,000 ἵππων κατὰ μέσον ὄρον καὶ ἡ ταχύτης τῶν εἶνε 30 κόμβων καθ' ὥραν.

Εἶνε προωρισμένα νὰ περιλαμβάνουν 450 ἐπιβάτας πρῶτης θέσεως, 150 δευτέρας, 400 τρίτης καὶ 380 ἄνδρας τοῦ πληρώματος, 1380 δηλαδή πρόσωπα. Καὶ ὅλος αὐτός ὁ κόσμος πρέπει

νὰ ἴσῃ ἐπὶ ἕξι ἕως ἐπτὰ ἡμέρας, νὰ κοιμηθῆ, νὰ ἔχη τὸ φαμί του, τὰ ἔσδα πού θὰ φάγη, τὸ κρασί του, τὸν τόπον πού θὰ κάμη τὸν περιπατὸν του, τὸ μέρος πού θὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, ὅτι τοῦ χρειάζεται διὰ νὰ μὴ πλῆξη. Τὸ ὑπερωκεανικὸν λοιπὸν πρέπει νὰ περιλάβῃ ὁμοίως ὕπνου, τραπέζιας, λουτροῦ, σαλόνια κυριῶν, κεντρικῆς, σαλόνια μουσικῆς, σαλόνια μπιλιάρδου, αἰθούσας χοροῦ, μαγειρεῖα, μέρη διὰ τὰ μεταφερόμενα ἔσδα τὰ ὁποία θὰ χρησιμοποιηθοῦν πρὸς τροφήν, φούρνους διὰ τὸν ἄρτον, ἀποθήκας τροφίμων καὶ περιπατῶν ἀκόμη. Καὶ πρέπει νὰ φωτίζεται 1500 ἡλεκτρικαὶ λυχνίαι τῶν 10 καὶ 16 κηρίων μόλις εἶνε ἀρκετὰ διὰ τὴν πλοῦν μᾶς πόλιν καὶ τέσσαρες μηχαναὶ τῶν 75 ἵππων ἀσολοῦνται διὰ τὴν παραγωγὴν ἐνεργείας, 1000 τετραγώνων μέτρα εἶνε προωρισμένα διὰ τὸν περιπατὸν τῶν ἐπιβατῶν.

Ὅπως εἶπομεν τὸ πλῆρωμα ἐνός ὑπερωκεανίου ἀποτελεῖται ἀπὸ 380 περιπατῶν ἄνδρας: 1 πλοίαρχον, 1 δευτέρου πλοίαρχον, 3 ἑκπολιούρχους, 1 ἀρχιμηχανικόν, 6 μηχανικοῦς, 1 ἡλεκτρολόγον, 193 θερμιστάς, λιπαντάς καὶ διαφόρους ὑπηρέτας τῶν μηχανῶν καὶ τῶν κλιμακῶν τοῦ πλοίου. Ἀκόμη 1 ἐπιμελητὴν μετὰ τὰ πολιτελοκόματα καθήκοντα νὰ διευθύνῃ τὸ μὴ καθαῶς ναυτικὸν προσωπικόν, νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἐπιβατῶν, νὰ ἀκούῃ τὰ παρήκοντά του καὶ τὰς παρατηρήσεις τῶν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου ἐν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ γνωρίζῃ πολλὰς, νὰ καίξη δὲ καὶ πᾶνον τὸ βράδυ, ὥστε νὰ δίδῃ ἀφορμὴν νὰ διασκεδάσῃ ἢ νὰ χορεύσῃ οἱ ἐπιβάται. Ὁ ἐπιμελητὴς ἔχει καὶ ἕνα βοηθὸν μετὰ τὸν ὁποῖον διευθύνῃ τὸ ἕν' αὐτὸν προσωπικόν, 2 μᾶτρε ντ'ὀτέλ, δηλαδή, 1 ἀρχιμαγειρον, 9 μαγειροῦς, 1 φύλακα τῶν τροφίμων, 1 τροφοδότην, 1 σκευοφόρακα, 1 ἀρχιγὰρον τῶν ζώων, 2 ἀρτοποιούς, 2 ζυχαροπλάστους, 5 γυναικας θαλαμηπόλους, 74 γκαρσόνια, 1 διευθυντὴν τοῦ γραφείου καὶ 4 βοηθοῦς τῶν ἀκριβῶς 104 πρόσωπα. Τὸ ἄλλο προσωπικόν εἶνε οἱ ναῦται.

Φαντάζεσθε ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπαριθμησὴν αὐτὴν τί χῶρος χρειάζεται διὰ νὰ κατοικῶν ἐπιβάται καὶ πληρωμα. Προσθέσατε καὶ τὸν χῶρον τῶν μηχανοστασίων. Προσθέσατε καὶ τὰς ἀποθήκας τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ ἔχετε κάποιον ἰδέαν τοῦ κολοσσοῦ.

Τὴν θέλετε σαφεστέρην; Τὴν ἔλικα τοῦ ὑπερωκεανίου τὴν βλέπετε εἰς τὸ ἔδω καὶ δὲν σὰς κάμει ἐντίπωση. Ἄν ὁμοῦς αὐτὴ στηθῆ ὀρθία χρειάζεται μία πυραμὶς ἀπὸ τέσσαρας σειρὰς ἀνθρώπων διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῆς. Κάθε ἄνθρωπος ζυγίζει 3.000 χιλιόγραμμα καὶ αἱ ἀλυσίδες τῶν, τῶν ὁποίων τὸ μήκος εἶνε 600 μέτρων ζυγίζουν 60 τόννους. Αἱ καπνοδόχοι δὲν φαίνονται πολὺ μεγάλα καὶ ὁμοῦς ἔχουν τὸ ὕψος μᾶς οἰκίας πεντασφούρου, ὕψος δηλαδή τριάντα μετῶν καὶ διάμετρον πέντε. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καπνοδόχους τοῦ «Ὠκεάνου» ὑπελογίσθη ὅτι εἰμποροῦν νὰ χορεύσῃ δύο τραμ.

Οἱ λέβητες τοῦ ἀτμοπλοίου περιέχουν 450 τόννους ὕδατος καὶ 820,000 στροφὰς γάμων αἱ ἔλικες εἰς ἕκαστον ταξίδιον.

Τῶν λοιπὸν ἐτοιμὸν τὸ ὑπερωκεανικόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαταινήθησαν 600,000 ἡμερομίσθια καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ὁποῖου ἔχουν ληφθῆ ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα, ἀφοῦ ἐτοποθετήθησαν δύο ἔλικες κινούμενα ἀπὸ χωριστὰς μηχανὰς καὶ διηρηθῆ τὸ σκάφος εἰς 18 στεγανά διαμερίσματα, ὥστε ἐν περιπτώσει βλάβης νὰ περιορίζεται ἡ εἰσορὴ τοῦ ὕδατος εἰς ἕν ἐξ αὐτῶν, ἐνθ' ἕξ ἄλλων πανταχοῦ ἐτοποθετήθησαν ἀντλία διὰ τὰς πυρκαϊὰς καὶ ἄλλα ἀποσοφητικὰ.

Οἱ ἐπιβάται ἐρχονται, ἀλλὰ συγχρόνως ἐρχονται καὶ διὰ τὸ ταξίδιον χρονοῦς ἐρχονται καὶ διὰ τὸ ταξίδιον τροφίμων. Δηλαδή: 5 βόες, 4 μοσχάρια, 10 πρόβατα, 60 περιστέραι, 40 κοινέλια, 60 γάλοι, 1500 κοτόπουλα, 600 κοιλὰ ἰγθίων, 500 λάχανα, 150 κοιλὰ καρόττα, 1800 κοιλὰ πατάτες, 1000 λίτρα γάλακτος, 2000 κοιλὰ λαρδὶ καὶ ζαμπόν, 200 κοιλὰ σοκολάτας, 40,000 αὔγα, 1400 κοιλὰ βουτύρου, 100 κοιλὰ τυροῦ διαφόρων εἰδῶν, 420 καφέ, 600 κοιλὰ ζαχάρους, 7,000 κοιλὰ ἀλεύρων, 31,000 λίτρα οἴνου, 800 φιάλαι λιγέρο.

Υποθέσατε ὅτι τοποθετεῖται εἰς μίαν μόνον καφετιέραν ὅλος ὁ

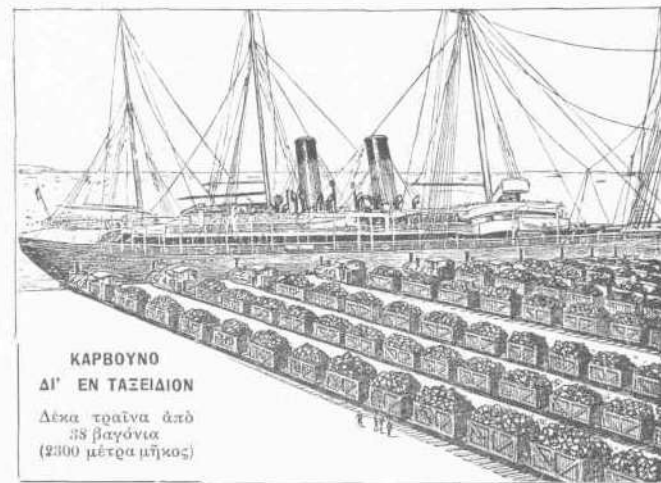
ΕἰΣ ὑΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

καφετῆ, τὸν ὁποῖον πίνουν οἱ ἐπιβάται κατὰ τὸ ταξίδιον. Ἡ καφετιέρα θὰ ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος θὰ εἰμποροῦσε νὰ περιπατῆ ἐλευθέρως εἰς τὴν λαβὴν τῆς. Υποθέσατε ὅτι ὅλα τὰ αὔγα συσσωματωθῶν εἰς ἕν μεγάλο. Θὰ ἐχρηιάζετο μία καρέκλα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἄνθρωπος εὖς τὴν αἰχμήν τῆς καὶ εὖς τὰ δύο τρίτα τοῦ αὔγου. Φαντασθῆτε τώρα καὶ τὸ δοχεῖον τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περιλάβῃ τὸ γάλα ἐνός ταξειδίου. Εἰς ἄνθρωπος θὰ εἰμποροῦσε νὰ γυμνασθῆ εἰς τὴν λαβὴν του καὶ εἰς βῆς ὄρθιος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν δὲν θὰ ἐφθάνε τὸ ὕψος τοῦ δοχείου.

Ἐντός ἐνός ἐτους μία ἑταιρεία ὑπερωκεανίων κατηνάλωσε 400,000 κοιλὰ ἀλεύρων, 500,000 φιάλας οἴνου διὰ τοὺς ἐπιβάτας, 1,500,000 λίτρας ἀπὸ τὸ ἴδιον ποτὸν διὰ τὸ πλῆρωμα, 100,000 λίτρας ζύθου, 1800 βόες, 950 μοσχάρια, 2,700 πρόβατα, 20,000 ποινερικά.

Διὰ κάθε ταξίδιον φορτῶνται 2,970 σινδόνια, 1540 κἀλήμματα προσκεφαλαίων, 310 τραπέζομάνδουλα, 12,600 πετσέται φαγητοῦ, 8,340 πετσέται τουαλέτας, 3,700 πετσέται τῆς ὑγιεινῆς, 4,200 παπαβοῦρια, 1,550 ἐμπροσθῆλαι. Ἄντοι οἱ ἀριθμοὶ τί ὄγκον νομίζετε ἀντιπροσωπεύουν; Ὑπελογίσθη ὅτι ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ πανικὰ διασκευασθῶν εἰς πυραμίδα, αὐτὴ θὰ ἦτο διπλασίως ὑψηλότερα τοῦ πύργου τοῦ Ἀἴφελ.

Θέλετε νὰ λάβετε καὶ μίαν ἰδέαν τοῦ φορτίου; 1195 κιβώτια σαμπάνιας, 2,347 κιβώτια φιαλῶν ἄλλων κρασιῶν, 1097 κιβώτια κεινοῦ, 2,585 δέματα δερμάτων, 145 κιβώτια διαφόρων Παρισίων εἰδῶν, 140 τοιαῦτα ἀρωμάτων, χιλιάδες ἄλλων κιβωτίων μετὰ μικροτεχνήματα, εἶδη κυριῶν, ζαχαροπλαστικὰ προϊόντα, καπούς, σαρδέλλας, ἄνη κ. τ. λ.

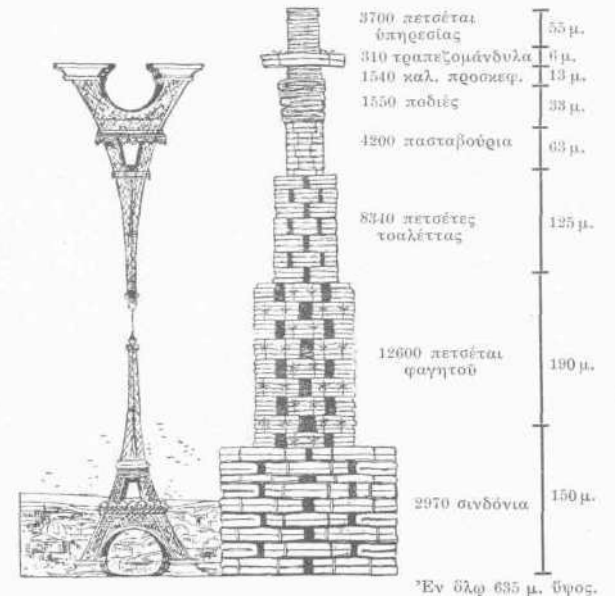

ΚΑΡΒΟΥΝΟ ΔΙ' ἘΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ Δέκα τραίνα ἀπὸ 38 βαγόνια (2300 μέτρα μήκος)

22 ποδήλατα, 3 λαγδοῦ, 4 κοινέ, 1 λεωφορεῖον, 200 κιβώτια χρυσοῦ εἰς νομισματα (10 περίπου ἑκατομμύρια), 300 ἀργύρου (3 ἑκατομμύρια). Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ κυριώτερον φορτίον τοῦ σκάφους. Τὸ κάρβουνο του. Ἡ μεγάλη ταχύτης ἀπαιτεῖ κολοσσιαῖαν κατανάλωσιν ἀνθρώκων. Ἐν ταξίδιον μετ' ἐπιστροφῆς τῆς «Λωρραίνης»

π.χ. ὄχι ἀπὸ τὸ ἄσρος μεγάλα ὑπερωκεανία, θέλει 147,000 φρ. κάρβουνον. Ἡ «Ὑπερωκεανία» ἑταιρεία τῆς Γαλλίας ἐδαταινήθησαν εἰς ἕν ἔτος 442,060 τόννους ἀνθρώκων, δηλαδή 44,206 βαγόνια τῶν 10 τόννων. Τὰ βαγόνια αὐτὰ, ἂν ἐτοποθετοῦντο τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, θὰ κατελάμβανον μήκος 265 χιλιομέτρων, δηλαδή ὅση εἶνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Παρισίων μέχρι Λιλῆς.

Ἐγίνε καὶ ὁ ἕξιος ὑπολογισμός, ὁ ὁποῖος φαίνεται καὶ εἰς τὴν γραφοπαράστασιν μας. Ἄν τοποθετηθῶν τὰ βαγόνια τῶν δι' ἕν μόνον ταξίδιον

Ἐν ὄψ 635 μ. ὕψος.

ΔΥΟ ΠΥΡΓΟΙ Αἴφελ ἀΠὸ ΣΙΝΔΟΝΙΑ, ΠΕΤΣΕΤΕΣ, ΠΟΔΙΕΣ Κ.Τ.Λ. ΕΝΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

διὸν προωρισμένον ἀνθρώκων εἰς γραμμὴν, θὰ σχηματισθῆ τραῖνον μήκους δύο χιλιομέτρων καὶ τριακοσίων μετῶν.

Δέκα τραίνα ἀπὸ 38 βαγόνια ἕκαστον θὰ παρετάσσοντο εἰς τὴν προκειμένην, ἂν ἐπρόκειτο νὰ φορτωθῆ διὰ μᾶς τὸ ἀναγκαῖον δι' ἕν ταξίδιον κάρβουνον.

Καὶ ὁμοῦς ἐξακολουθοῦν νὰ ναυτηγῶνται νέοι κολοσσοί, νὰ αὔξωνται ἡ ταχύτης, νὰ ἐξογκοῦνται τὰ ἔσδα.

Τὰ Ἑθνη συναγωνίζονται ποῖον νὰ ἔχη τὸ μεγαλύτερον ἀτμόπλοιο. Εἰς τὸν συναγωνισμὸν αὐτὸν ἀνήλθε καὶ ἡ Ἑλλάς μετὰ τὸν «Μωραῖτην» τῆς.

Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἀπὸ τὸν ἰσολογισμὸν τοῦ ἄς συμπληρώσῃν τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμούς!

Διὰ τρία ταξίδια τοῦ Μωραῖτου κατηνάλωθη κάρβουνο ἀξίας φρ. 20.141.715, διὰ τροφοδοσίαν τῶν ἐπιβατῶν 227,060, διὰ μισθοτροφοδοσίαν πληρώματος 89,383.

ΔΙ' ἘΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ὁ καφετῆς (120 κοιλὰ)

Τὰ αὔγα (40,000)

Τὸ γάλα (1000 λίτρα)

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΕΝ ΑΝΤΙΣ ΑΜΠΑΜΠΑ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Ἀβυσσινίας Χαίλε Ἰωάννης παρέδωσε ἀπὸ τινος πλουσιότατον γεῦμα ἐν τῷ μεγάρῳ του, εἰς ὃ παρεβῆσαν αἱ παρὰ τὴν Αἴθιαν τῶν Μεγάλων ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων ἀνάγκων. Ἡ φωτογραφία μᾶς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἐκεί δικακεκρίμενον ὁμογενοῦς κ. Μιχ. Ζερμίνης.

α) κ. Glubowski πρόεδρος τῆς Γαλ. Δημοκρατίας. β) κ. Holler πρόεδρος Ἀγγλίας. γ) κ. Von Mutius, ἐκτετατὸν τῆς Γερμανίας. δ) κ. Le Barois μηχανικὸς ἀπεσταλμένος διὰ τὸν ἀιθρόδομον. ε) κ. Comte de Collis Filippino ἐκτετατὸν τῆς Ἑλλάδος. ζ) κ. Lt. Begunz στρατ. ἀκόλουθος Γαλ. προεβίας. η) κ. Vitaleν ἱατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος. θ) κ. M. Roux σὺγγος Γάλλου προεβίου. ι) κ. M. de Castro σὺγγος ἱατροῦ προεβίας. κ) κ. Vitaleν σὺγγος τοῦ ἱατροῦ τοῦ αὐτοκράτορος.

*Διανομή δραχμών 197, 13/00
 κατ'ετή εισόδημα τῶν 18 Ουλαβρίου 1843*

*ἀπὸ ἀλλὰ ἀγαθῶν καὶ ἀπὸ τῶν μεταφράσεων
 τοῦ Γάμου τῶν Τραυμάτων, αἰ δὲ οὐκ ἀποδοθέντες ἀπὸ τοῦ
 Δ. Κορομηλάου.*

*ἀπὸ τῶν ἀφαιρέσεων ἀπὸ τοῦ ἴδιου
 αἰτῶν μοιράζονται ἐν Ἀθήναις.*

*Διατὸ ἀδελφὸς
 Δ. Κορομηλάου*

*7, 13 Δεμ. Κορομηλάου
 190, 13
 1. 63
 188, 50*

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΟΣΟΣΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Δεκέμβριον πολὺς λόγος ἐγένετο εἰς ἡμᾶς Εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδας περὶ τῶν κερδῶν τῶν δραματικῶν συγγραφέων τοῦ κόσμου ὅλου. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, μεταγράφουσαι εἰς τὰς στήλας τῶν τὰ δημοσιευθέντα, ἐκρίναν καλὸν ν' ἀναφέρουν καὶ σχετικά τινα πρὸς τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς, προσθέτουσαι ἅμα ὅτι ἀσχητὸν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ μεταφραστῶν ἐγένετο κατὰ τὰς τελευταίας δύο δεκαετιρίας. Αἱ πληροφορίες τῶν ὁμοίων πολὺ ἀπέχουν τῆς ἀληθείας καθόσον, ἀσχητὸν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ μεταφραστῶν ἐγένετο ἀκριβῶς πρὸ **ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτώ** ἐτῶν, τῷ 1819.

Γνωστὸν εἶναι, ὑποθέτω τοὐλάχιστον, ἔξ ἄλλων μου δημοσιεύσεων, ὅτι οἱ ἐν Ὁδησσῷ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως διαμεινοντες Ἕλληνες, ὡς φαίνεται ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Μ. Κούμα δημοσιευθείσης ἐν τῷ «Λογίῳ Ἐρμῆ» τοῦ Δεκεμβρίου 1817, ἐνωρίτερα ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἤρχισαν δίδοντες ἑλληνικὰς παραστάσεις εἰς τὴν Ὁδησσὸν θεάτρον, αἵτινες κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν «εὐτύχησαν ὅλοι».

Μεταξὺ ἄλλων, τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1818 ἐδόθη καὶ «ὁ θάνατος τοῦ Δημοσθένους» τοῦ Νικολάου Πιτσκόλου, δράμα, ὅπερ ἐσφαλμένως ὁ μακαρίτης Ραγκαβῆς ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀριστίαν Κυριακῶν¹. Ὅποιον τὸ ἔργον, τίνες οἱ διδάξαντες αὐτὸ καὶ ἐν γένει τὰ τῆς παραστάσεως, μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Γ. Λασσανίη ἀποσταλείσης τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1818 πρὸς τὸν ἐν Πέστη ἐντιμολογώτατον κύριον Γεώργιον Τσακατῆζην².

Τὸ τὴν παράστασιν ἀφορῶν μέρος ἔχει ὡς ἑξῆς: «Πῶς νὰ σ' ἐξεκονίσω, φίλτατε, ταύτην τὴν πρὸς ἐμὲ πρῶτην Γραικικὴν παράστασιν; πῶς νὰ εὖρω λόγους ἀρμοδίους διὰ νὰ σὲ περιγράψω τὰ ὅσα ἠσθάνθη ἡ ψυχὴ μου; ἐπιτερώθη, μετέβην εἰς τὸν κόσμον τῶν φαντασιῶν, ὁπότεν ἠνεώθη ἡ σκηνὴ καὶ ἤκουσα τὴν γλῶσσάν μου ὀμιλομένην. Ἡ ἐνθουσιαστικὴ ὑπόθεσις, ἡ ἐντεχνος καὶ φυσικὴ ὑπόκρισις ὅλων τῶν Μουσουλμάνων νεανίσκων, τὸ ὄφος τῆς ἐκφράσεως, ἡ ἀπερίγραπτος καλλονὴ τῶν κινήσεων καὶ στάσεων τῶν, συμπατα ἐνήργησαν νὰ κινήσουν καὶ νὰ καταγοητεύσουν τοὺς θεατὰς εἰς τόσον, ὅστε ἐλάσθησαν ὅλοι εἰς συμπαιδικὴν συναίσθησιν. Εἰς κάθε σχεδὸν λόγον ἐχειροκροτοῦν καὶ αἰσθήματα ὑψηλότερα ἀπέσπυον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τῆς καρδίας τῶν θερμοῦς στεναγμοῦς».

Τὴν πρῶτην παράστασιν τοῦ «Θανάτου τοῦ Δημοσθένους» ἐπικολούθησαν καὶ ἄλλαι πολλαί, αἱ εἰσπραξίαι τῶν ὁποίων διετέθησαν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων τῆς Ὁδησσῶ. Λόγῳ ὅμως ἐκτιμώσεως πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ δράματος καὶ ἐνθαρρύνσεως αὐτοῦ ἀπεφασίσθη, ὅπως **αἱ εἰσπραξίαι** μιᾶς παραστάσεως ἀποσταλῶσι πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις διατρίβοντα τότε Πιτσκόλον, ὅπερ καὶ ἐγένετο³.

Ὁ συγγραφεὺς λαβὼν τὰ χρήματα ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν Ὁδησσῷ φιλοθεάτροις Ἑλληνας τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν:

«Φιλογενεῖς καὶ φιλόμουσοι ἄνδρες, ἔλαβον διὰ τῶν ἐλλογίμων διδασκάλων τῆς αὐτοῦ σχολῆς τὸ φιλότιμον δῶρον σας, τὰ ἀπὸ μιᾶς παραστάσεως τοῦ Δημοσθένους χρήματα. Ἀπ' ἐαυτῶν κληθέντες ἐτιμῆσατε μετὰ τοὺς ἀγῶνας σας τὸ δοξίμιόν μου, καὶ αὐθόρμητοι πάλιν ἠδελώσατε νὰ με δώσετε τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς πρὸς ἐμὲ καλοκαγαθίας σας. Ὡς τοιοῦτον καὶ ὡς παραθαυροντικὸν ἐν ταυτῷ, τὸ δῶρον σας με εἶναι προσφιλεῖς ἐπίσης καὶ τίμιον, καὶ θέλω διασώσει τὴν μνήμην αὐτοῦ ὡς μεγίστου καὶ γλυκατέρου εὐτυχήματος.

Ἡ Ἑλλὰς, φίλοι, θέλει σὰς χραιοστῆ ἐνὸς τῶν εὐγενεστάτων καὶ ὀφελιμοτάτων αὐτῆς ἐπιτηδευμάτων τὴν ἀνάπλασιν καὶ ἡ ἱστορία θέλει σὰς μνημονεῖν ὡς ἀρχηγούς καὶ εἰσηγητὰς τοῦ μεγάλου τούτου καλοῦ. Ἄν καθὼς ἐλπίζομεν, φανθῶσι εἰς τὸ ἔξῃς δράματα τελειότερα καὶ σωστάσεις θεάτρων καὶ ἀγωνιστὰς τῶν παλαιῶν ἀντίζηλοι, εἰς σὰς δικαιοῦς θέλει ἀναφέρεσθαι ἡ χάρις καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δόξης⁴.

Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τὸ δραματίον μου, μ' ἐπιβάλλει χρεὸς νὰ τὸ καταστήσω ἀξιώτερον τῆς παραδοχῆς σας, καὶ τῆς τοῦ κοινῶν τῶν Ὁδησίων Ἑλλήνων συγκαταβατικῆς κρίσεως. Εἰς τοῦτο θέλω ἀσχολήσασθαι ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὅταν ἄλλαι ἀναγκαϊότεραι σπουδαὶ μ' ἀφήσουν εὐκαιρίαν. Ὑγειαινέτε, ἄνδρες Ἑλληνες, ἀγωνιζόμενοι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον ἀξίων Ἑλλήνων.

Ἐν Παρισίοις, 29 Ἰουνίου 1819.
 Ὁ φίλος σας
 Ν. Σ. ΠΙΤΣΚΟΛΟΣ,

Μετὰ τὸν Πιτσκόλον, δεῦτερος ἀντημειφθὴ διὰ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ πνευματικὴν ἐργασίαν τοῦ ὁ ἠθοποιὸς Λεωνίδας Καπέλλας μεταφράσας τὴν μονόπρακτον κωμωδίαν «Ὁ γάμος τῶν τρελλῶν» καὶ παρασταθεῖσαν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1843.

Ἐκ τῆς εἰς χεῖράς μου σωζομένης καὶ ἐν πανομοιότητι ἤδη δημοσιευομένης σημειώσεως τοῦ ταμείου τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, φερούσης τὴν ὑπογραφήν τοῦ τότε ἠθοποιῦ καὶ ταμίου τοῦ θιάσου Θ. Ὁρφανίδου καὶ τὴν τοῦ μεταφραστοῦ Α. Καπέλλα, φαίνεται ὅτι ὁ εὐτυχὴς μεταφραστὴς ἐκ τῶν εἰσπραξέων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἔλαβε δραχμὰς ἑπτὰ!

Ἐξ ἄλλης σημειώσεως φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου «Ὁ ἀκούσιος ἱατρός» ἔλαβεν ὁ Ὁρφανίδης δραχμὰς τριάντα.

Μετὰ δεκαπέντε περίπου ἔτη, ὁ μὲν Β. Λάκων ἔλαβε τῷ 1857 δραχμὰς πενήκοντα διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς αὐτῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, ὁ δὲ κ. Ἀγγελὸς Βλάχος τῷ 1858... ἐν εἰσιτήριον ἐπὶ ἐρυθροῦ καρτονίου διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς πρῶτης κωμωδίας του «Τὰ κόκκινα μαλλιά»!

Εἴκοσιν ἔτη κατόπιν, ὁ μακαρίτης Δημ. Κορομηλάς χιλίας περίπου δραχμὰς... ἐπλήρωσε διὰ τὰ σαρκινὰ καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ «Ἀνακρέοντος» του!

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

¹ Histoire litteraire de la Grèce moderne, vol. II p. 190.
² Ὁ γράφων ἠγνοεῖ ὅτι πρὸ τῆς παραστάσεως τοῦ «Θανάτου τοῦ Δημοσθένους» ἐδόθησαν καὶ ἄλλαι ἑλληνικαὶ παραστάσεις ἐν Ὁδησσῷ.
³ Ὁ Θεοφάνης Κλημμωνιάτης γράφει ἐν τῷ «Λογίῳ Ἐρμῆ» (1819 σελ. 360) ὅτι

«τὰ ταχθέντα θεωρεῖται ἔστειλαν πρὸς τὸν κ. Ν. Πιτσκόλον, παρακαλοῦντές τον νὰ ἐκδώσῃ τὸν θάνατον τοῦ Δημοσθένους».
⁴ Ὁ Πιτσκόλος γράφει ταῦτα ἠγνοεῖ βεβαίως ὅτι καὶ ἐν Βουκουρεστίῳ ἀπὸ τοῦ 1818 ἔτερος «φιλόμουσοι νέοι» ἐδίδασκον ἑλληνιστὶ δράματα ἐν τῷ ἐκεῖ θεάτρῳ.

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ ΤΖΑΝΙΔΟΥ
 [Φωτογρ. Ὀπτικοῦ Καταστήματος "Kodaks".]

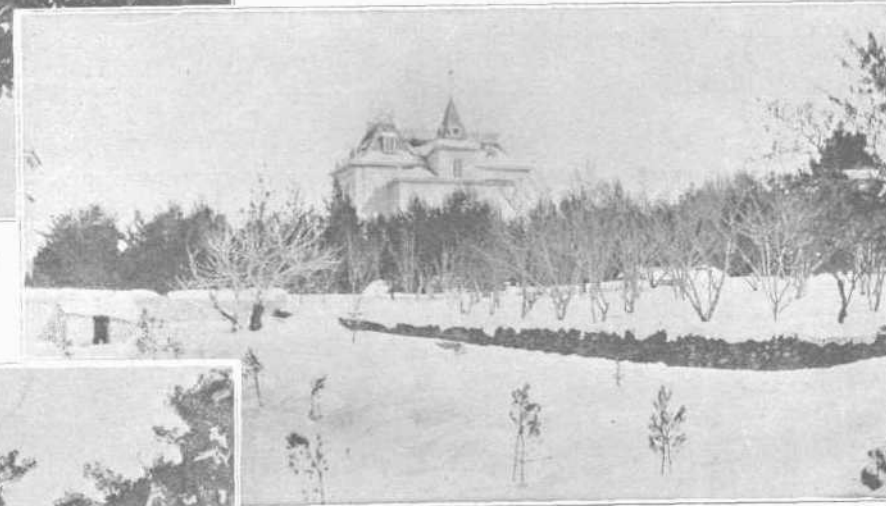
ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑΝ

Η ΠΑΡΑ ΤΟ ΣΤΡΟΦΥΛΙ ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΤΙΜΟΥ
 Κ. ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΚΗΠΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ
 Η "ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ", ΤΟΥ Κ. ΤΖΑΝΙΔΟΥ

Η ΠΕΡΙΚΟΜΦΟΣ ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ, ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΟΥ Κ. ΖΑΦ. ΜΑΤΣΑ
 ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

[Φωτογραφία Γ. Γρηγοροπούλου, ἐρασιτέχνην συνεργάτου μας]

ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΥ ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ

Υεβαίως ένα μεγαλοπρεπές εις την σύνθεσίν του και τόν σκοπόν του ίδρυμα είνε έν φαρμακείον, άρκει νά έχη νοσηρή ή προσρισμός του, ώς ναού έν ή τελείται μία ιερά ύπερ της σωτηρίας του πάσχοντος ανθρώπου εργασία.

Από την εποχή καθ' ήν ή επιστήμη άνήχθη εις δύναμιν σκοπούσαν νά ευεργετήση τόν άνθρωπον, τό φαρμακείον είνε τό κοινόν εργαστήριον πλείστον κλάδων της και χωρίς αυτό δέν είνε άξιον του προσρισμού του.

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Λαμβέργης έν τη άγάπη του διά την Επιστήμην, μίαν άγάπην διατρανωθείσαν με πολυετή εργασία, με συγγράμματα, με διδασκαλίαν έν τώ Πανεπιστημίω και με άναγνώρισιν από τόν διεθνή επιστημονικόν κόσμον, άπεφάσισε νά διδάξη — αυτή είνε ή λέξις που άρμόζει — και τό πώς συνιστάται φαρμακείον.

Και ίδρυσε τό «Πρότυπον Φαρμακείον» τό έναντι της Έθνικής Βιβλιοθήκης.

Πρότυπον άληθινά. Από τās μικροτέρας λεπτομερείας έως τά κυριώδη.

Ακόμη και τό σήμα του, εκείνος ό Άσκληπιός της Έπιδαύρου, ό μη χρησιμοποιηθείς, όπως έπρεπε, ως έμβλημα εις τρία ιατρικά συνέδρια τά όποια έγιναν, άκόμη και ή κατάταξις τών φαρμάκων, ή μη στηριζομένη εις την πολλά λάθη δεινά δυναμένη νά προκαλέση άλφαβητικήν κατάταξιν, την άνοίγουσαν την θύραν τών φαρμακείων εις τούς πρακτικούς, αλλά εις την επιστημονικήν, την επιβάλλουσαν προσωπικόν από επιστήμονας, άκόμη και ή απόκρισις διά κυτίων διαφόρων θεραπευτικόν όργάνων κινούντων εις τās προθήκας τών άλλων φαρμακείων την άηδίαν και ή εκ του χρώματος του πόματος διά τά διάφορα επικίνδυνα φάρμακα έπίπλασις της προσοχής του ύπαλλήλου και εκείνη ή πρωτοτυπία της κανολεύκινου γκεκάς τών δοχείων της βαζαρίας, ή γενομένη δεκτή εις τό έξωτερικόν, όλα αυτά είνε τά πρώτα προσπίπτοντα εις την αντίληψιν από την πρωτοτυπίαν του συνόλου.

Αλλά αυτά είνε τά ύποπίπτοντα ενθός εις τό πρώτον βλέμμα.

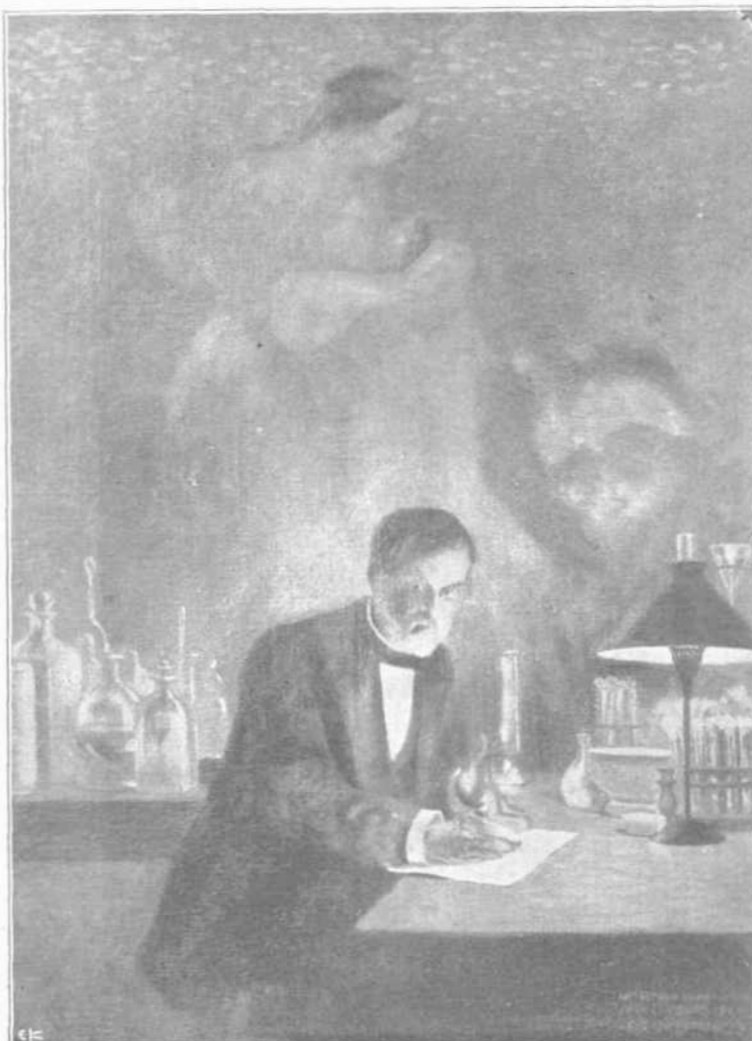
Τό φαρμακείον όμως Λαμβέργη έπέσπασε τās εννοϊκάς κρίσεις τών ξένων επιστημόνων δι' άλλας του πρωτοτυπίας. Η «Φαρμακευτική εις τās διαφόρους χώρας» του περιηγητού Μάρτινα άποκαλεί «άληθινά πρότυπον» τό φαρμακείον και ό «Φαρμακευτικός Ταχυδρόμος», δημοσιεύων όλόκληρον σελίδα με εικόνας τών διαμερισμάτων του γράφει ότι: «Όχι μόνον την ελληνικήν Επιστήμην τιμά, άλλ' άνοίγει νέον δρόμον εις την διεθνή φαρμακευτικήν». Αλλά, αι κρίσεις τών έν Αθήναις ξένων διπλωματιών, τό γεγονός της ταρχεύσεως της θυγατρός ξένου διπλωμάτου, θαυμασθείσης εις την Βιέννην, εις εποχήν που δέν εμπορούσαμεν νά ταρχεύσομεν

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ.— Ο ΣΕΛΛΕ Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

δ' όλίγας ήμέρας έδώ τόν Δηλιγιάννην και μία έπίσκεψις εις τά πολυπλοκώτατα διαμερίσματα του φαρμακείου πείθουν ότι όχι πλέον ως τό τελειότερον φαρμακείον, άλλ' ως σχολείον ιδρύσεως τοιούτων έν Ελλάδα, πρέπει νά θεωρώμεν τό ίδρυμα του κ. Λαμβέργη.

Πρίν εισέλθωμεν εις τά εργαστήρια, εις τά όποια άν θέλετε μίς παρακολουθείτε άς εξετάσωμεν τό . . . καλλιτεχνικόν μέρος του φαρμακείου. Μάλιστα τό καλλιτεχνικόν. Έπάνω από τό γραφείον του κ. Καθηγητού ένας Χριστός, γλυκός, λυτρωτής από τών κακών, με μίαν εικόνα έν άπότρω του θαύματος, κατά τό όποιον άνέβλεψεν ό τυφλός άλευφθέντων τών όφθαλμών του με σέλον και πηλόν. Είνε έλευθέρη αντίγραφη έργου του Χέλμαν εκτελεσθείσα από τόν κ. Αλεκτορίδη. Εικόν που έμπνέει τόν σεβασμόν, που εξαγιάζει την Επιστήμην, όπως εξηγιασμένη είνε όταν άσκήται με την ευσυνειδησίαν με την όποιαν άσκήται εις τό φαρμακείον Λαμβέργη. Έπειτα άλλαι δύο εικόνες, αι όποια όμολογουμένως άδικούνται από την έδώ αντίγραφην. Είνε και αυτά έργα του κ. Αλεκτορίδη και άποτελούν ένα έν χρώμασιν ήμνον τών προσόδων της Επιστήμης. Η μία εικόν παριστά έν μυστηριώδες εργαστήριον παλαιού φαρμακοχημικού. Γηραιός επιστήμων εξετάζει χονσίλον ύγρον περιεχόμενον έντός φυάλης. Γύρω όλα τά περιεργα μέσα, με τά όποια ό μεσαίον ήγωνίζετο νά εύρη την Άλήθειαν. Σάφαι, κοροόδειλοι, ιχθείς, νυκτερίδες, βότανα άπεξηραμένα, όπωρα, κρανία, φυάλαι παντοίων σχημάτων, ιγδία, δοχεία και

Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ.— Ο ΠΑΣΤΕΡ

ζοάνα. Κατόρθωσεν ό καλλιτέχνης με επιτηδείαν και γλυκατήν φωτοσκόπασιν άπ' όλα αυτά νά καταστήσει άρμονικόν σύνολον δίδον την έντύπωσιν της άφανούς και μαρτυρικής πολλώτατης εργασίας του παρελθόντος διά την ανθρωπίνην σωτηρίαν.

Ένα εκ τών εις τούς νεωτέρους χρόνους άφιερωσάντων όλόκληρον την ζωήν των εις την λειτουργίαν αυτήν, τόν Παστέρ, εξέλεξε ό καλλιτέχνης διά νά μίς παρουσιάση τό παντάν της πρώτης εικόνας, την νεωτέραν Επιστήμην την εις τό μικροσκόπιον και την μικροβιολογίαν στηριζομένην. Η εικόν είνε κρώμα συμβολισμού και πραγματικότητας, άριστέρα τή εισερχομένη άνηρημένη. Ο Παστέρ λείε έντός του εργαστηρίου του τό μέγα πρόβλημα, τό όποιον τόν έβρασάνιζε και σπειδίε νά χαράξη τό μυστικόν του επί του χίρτου διά την Αϊωνιότητα. Και φαίνεται τότε έν άπότρω, ως έν όράματι, ή Άνθρωπότης ή πάσχουσα παρισταμένη διά νεαρās κόχης, ήτις προστρέχει εις την Επιστήμην ως εις σότεραν και ευεργέτιδα.

Μετά τό μικρόν αυτό μουσειόν τά διάφορα όργανα. Πλάστιγξ διά τό ζύγισμα τών μεγάλων, άλλη διά τά μικρά, θερμοζοιτής (κουβέξ) διά παιδία. Έπειτα τά διάφορα τμήματα που διδάσκουν έκει μέσα ότι φαρμακείον δέν είνε πολυτήριον φαρμάκων, άλλ' ίδρυμα βοηθόν διά χιλίον μέσον την Ιατρικήν. Έργαστήρια πλήρη, με ποιικιλίαν όργάνων παρεχόντων έγγυήσεις καθαριότητος, άποφυγής παντός λάθους, έμπιστοσύνης άπολύτου. Τό άποστακτήριον και άεροφυλάκιον. Όργανα

διά την άπόσταξιν του ύδατος και έπειτα ή μηχανή της παραγωγής όξυγόνου. Σώζεται κόσμος έδώ και εις τās επαρχίας με την επάρκειαν του φαρμακείον νά στέλλη εις άσποδύ όσονδήποτε όξυγόνον δι' εισπνοάς. Παρέχει όργανα, κλίβανοι, φηγάτα διά τούς όρρους εύρωπαικούς και έδώ παρασκευαζομένους, προσφάτους πάντοτε. Έπειτα κλίβανον άπολυμαντικόν πλήθος, διά χειρουργικά έργαλεία, διά βιβλία, δι' ό,τι δήποτε. Τό τμήμα της άποστειρώσεως είνε από τά τελειότερα. Τέλειον όσον και όλα τά άλλα τμήματα, τό τμήμα τών αναλύσεων παντός είδους, εις τό όποιον γίνονται άσφαλείς αναλύσεις, χημικαι, μικροσκοπικαι και μικροβιολογικαι αίματος, γάλακτος, διαφόρων εκκρημάτων.

Όταν δέ νά μη ήξουν αυτά, τών όποίων άμυδράν ιδέαν δίδουν αυτά αι γραμμαι, έρχονται τά τμήματα ταρχεύσεως και έλέγχου νεκροφανείας, τμήμα άκτινογραφικόν, ευεργετικώτατον έως τώρα άποδειχθέν και μία πληθώρα πρωτοφανών κυριολεκτικώς διά την Ελλάδα όργάνων προς έλεγchon νοσημάτων καρδιάς, άγγείων πνευμόνων κ.τ.λ. του καρδιογράφου σφυγμογράφου, σφυγμομονομέτρου, πνευμονογράφου, δυναμομετρογράφου.

Αέν είνε λοιπόν έμπορικόν φαρμάκων τό Φαρμακείον Λαμβέργη. Είνε τό ίδρυμα τό όποιον βοηθεί τόν λατόν όχι μόνον εις την θεράπειαν, άλλ' και εις την διάγνωσιν. Κολοσσαία ύπηρεσία αυτή, σωστική.

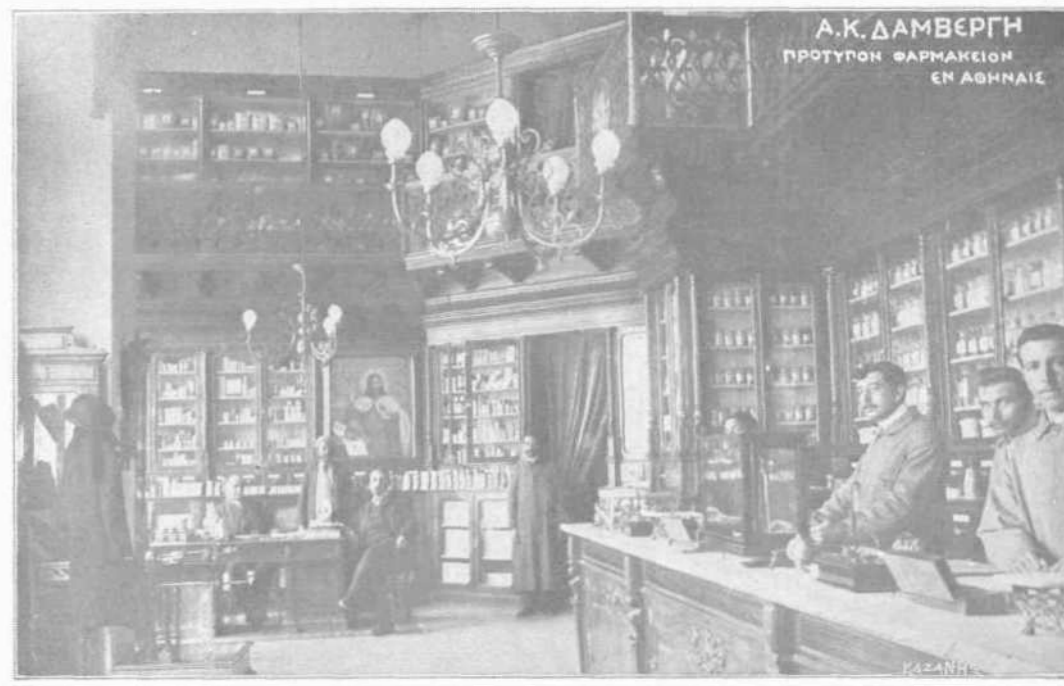
Και είνε ίδρυμα τό όποιον, εκτός της προσωπικής εργασίας ενός Καθηγητού του Πανεπιστημίου, παραδίδει εις την κοινήν ώφέλειαν πλείστον άλλων επιστημόνων την πείραν και τά φώτα. Και είνε ταρηγορία και αντίληψις και σωτηρίας ναός εκείνο τό ίδρυμα, εις τό όποιον εισέρχεται κανείς με την πεποίθησιν ότι θα εύρη νοσητά και με προσοχήν παρεσκευασμένα φάρμακα, ξένας ειδικότητας ήγγυημένας, την λύσιν κάθε προβλήματος έν σχέσει προς την υγείαν έαυτού και τών προσφιλών του προσώπων.

Διά τό φαρμακείον Λαμβέργη ό τίτλος «Πρότυπον» είνε πολύ πτωχός. Θα έπρότεινε κανείς ένα άλλον, ό όποιος νά δεικνύη σύνολον ευεργετικόν ύπηρεσιών, διδαστήριον ιδρύσεως φαρμακείων, μουσειόν όργάνων σωτηρίων διά την ανθρωπότητα, καίτι τέτοιο.

Αλλά πάντως είνε ίδρυμα πρώτης τάξεως, όχι πλέον—όπως ένουενθίσασμεν νά λέγομεν—εφάμιλλον με τά ευρωπαϊκά, άλλ' ίσως καλύτερον και ίσως όμοιον του όποίου όλίγα μεγαλοπόλεις εις την Ευρώπην έχουν νά έπιδείξουν, ένα ίδρυμα που τιμά τόν τόπον του και τόν ιδρυτήν του. Και βέβαια επιστήμων της περιωπής του κ. Λαμβέργη, επιστήμων, όχι διακεκρμένος παρ' ήμίν, άλλ' επιστήμων διεθνής—δύναται τις νά εύρη—μόνον τοιούτον ίδρυμα θα μίς παρέδιδεν. Η θα τό έκαμνε τέλειον ή δέν θα τό ήνοιγε δίολον. Δ.

ΠΡΟΣΩΠΙΣ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Το καθήκον της γυναίκας είναι η φροντίδα, άλλ' η φροντίδα είναι τέχνη δύσκολος.
ΕΡΜΕΣΤΟΣ ΠΕΝΑΝ

ΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ.—Ολίγη Ιστορία.

Έλεγχθη ότι το στόμα υγιείας γυναίκας είχε κοραλλίνη θήκη περιγυριστών. 'Ας ιστοριολογήσωμεν ὀλίγον διὰ τοὺς ὀδόντας καὶ ἄς ἴδωμεν διὰ μέσον τῶν αἰώνων τὰς προσπάθειάς τῆς γυναίκας νὰ ἔχῃ ὑγιήματα δόντια.

Φετίκα τοιαῦτα μετεχειρίσθη ἀρχαῖοι αἰῶνες ἢ γυνὴ. Κατεσκευάζοντο τότε ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα καὶ τὰ προσωροῦσαν εἰς τὰ ὄδοντα διὰ χροσὸν. Ἐἴτε τὸσόν πάλαι ἢ ἐφ' ἡμεῖς, ὅσοι εἰς τὴν Δωδεκανήσον τῆς Ρώμης γίνεται μετὰ αὐτῆς εἰς διάταξιν ἀπαγορευόντων τὴν ταφήν νεκρῶν μετὰ χροσῶν κοσμημάτων, ἔξαφαινε τοῦ χροσοῦ τῶν τεχνιτῶν ὀδόντων. Ἐπὶ μνημῶν ἀρχαίων ἀπ' ἑτέρον εὐρίσκονται δόντια πρόθετα κρητίζοντα μὲ χροσόν.

Ἡ Μαροσίδη ὄμιλεν περὶ φιλαρέσκον τινὸς Γάλλου, ἡ ὅστις πρὶν κοιμηθῆναι ἀφῆκε τοὺς ὀδόντας τῆς μὲ τὴν ἰδίαν ἐκκολιάν μὲτ' ἢς καὶ τὸ φρόσμητόν της.

Ἐν ἄλλο ἐπίγραμμα λέγει: Ἡ Θάϊς ἔχει μαύρα δόντια καὶ ἡ Δουκινία χροσώδους λευκά. Διατί; Διάτι ἡ Θάϊς ἔχει ἀληθινὰ δόντια καὶ ἡ Δουκινία ψεύτικα.

Οἱ πρόγονοί μας δὲν περιεφρόνον τὸν τεχνιτῶν ὀδόντας καὶ εἶνα ταγαράτων τάφων ἐθελήσαν τοιοῦτοι χροσολογούμενοι ἀπὸ τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος. Χειρόγραφα ὀδοντολογικῆ ἐπέλασθη ἀφ' ὧν νὰ δεῖξον πόσον αἱ Ρωμαῖαι καὶ οἱ Ρωμαῖοι περιεκοινοῦντο τοὺς ὀδόντας των, μασώντας μασίζαν τῆς Χίου διὰ τὴν λευκότητά καὶ μεταχειριζόμενοι κόνεις καὶ μίγματα, μὲ τὰ ὁποῖα συμβαίνει τὸ περιεργον νὰ μὴ διαφέρουν κατὰ πόλιν τῆς συνθέσεως τῶν σημερινῶν.

Βλάβαι καὶ νόσοι.

Οἱ λευκοὶ καὶ ὄρατοι ὀδόντες εἶνε λοιπὸν ἀπαραιτήτοι εἰς τὴν ὄραϊαν γυναῖκα καὶ ὁ Ζὰρ-Ζὰρ εἶπε: Ἄν ὑπόσθῃ ὀσσηνὴ γυναῖκα μὲ ὄρατα δόντια.

Διὰ τὸ ἔχετε ὅμως ὄρατα δόντια, ἀπαιτεῖται περιποίησης ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τὰ κακὰ δόντια δὲν καταστρέφουν μόνον τὴν καλλονήν, δὲν διαταράσσον μόνον τὴν πέψιν. Ἐἴτε ἴσως μεταβίβον πλείστον ἀσθενειῶν ἰδίως τῶν μικρῶν καὶ — τὸ τρομερώτερον — αἰτία τῆς κακοσμίας τῆς ἀναπνοῆς. Μὴ ἀμελεῖτε λοιπὸν τὰ δόντια σας.

Ἀποφεύγετε τὰ ποδὸν ψυχρὰ ἢ τὰ ποδὸν θερμὰ ποτὰ, καὶ μὴ τρώγετε παγωτὰ ἢ μὴ πῦνετε λιανὸν ψυχρὰ ἀφ' οὗ ἐτάγγετε τίποτε θερμῶν. Αὐτὸ κατασφραῖε τὸ σμάλτιον τῶν ὀδόντων καὶ δίδει τόπον εἰς τὴν σήψιν.

Υδάτα τινὰ σιδηροῦχα, μαγνησιοῦχα, τιτανοῦχα, βλέπουν τοὺς ὀδόντας καὶ μετὰ τῶν φαγοσίμων τὰ ξενὰ καὶ τὸ σάκχαρον. Τὸ σάκχαρον μεταβάλλεται εἰς γαλακτικὸν ὀξύ (acide lactique), τὸ ὅποτον ὀξος δια τὰ ὄδα προσβάλλει τὸ σμάλτιον. Διὰ τοῦτο οἱ διαβητικοὶ ἔχουν κηρωμένους ὀδόντας ἢ δὲν ἔχουν καθόλου τοῦτους.

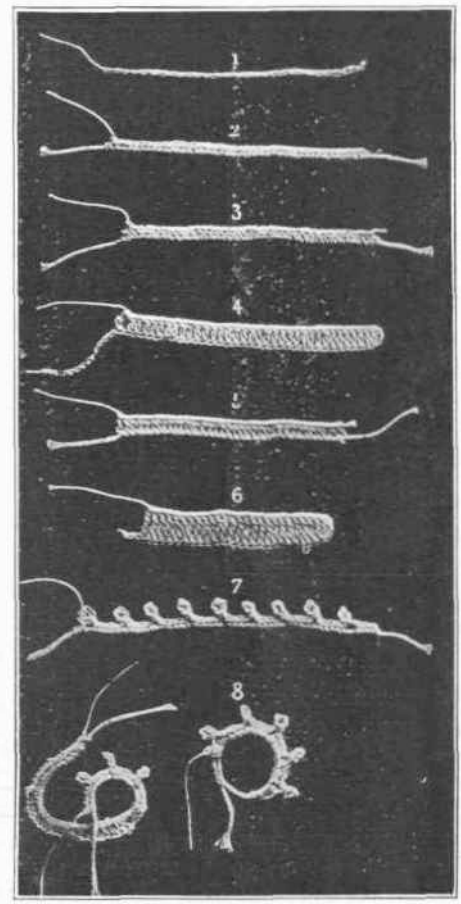
Αἱ σπυδαῖοι τῶν νόσων τῶν ὀδόντων εἴνε ἢ τρυγίαι καὶ (πουρῆ) ἢ τερηθῶν. Ἡ τρυγία εἴνε ἀπὸ ὀσθαῖν λευκοκίτρινη, ἢ ὁποῖα ἐκκαθάριται εἰς τὸν ὀδὸντα ἀρχίζουσα ἀπὸ τῆς βίας. Κατ' ἀρχὰς εἴνε μαλακὴ καὶ ἀφαιρεῖται ἐκκόσως κατὰ τὴν πύσιν, ἀλλ' ἂν παραμεληθῇ ἢ φροντίσῃ αὐτῇ, ἢ ὁποῖα γίνεται οκλήρως καὶ καλύπτει τὸν ὀδὸντα κατασφραῖόμενον πλέον ἀνευ τῆς ἐπιμέλειας τοῦ ὀδοντοῦτου πρὸς ἀφαιρέσιν τῆς.

Ἡ σήψις εἴνε καὶ ἀποτέλεσμα γενικῆς ἀδυναμίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποτόμων μετακρίσεων ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν καὶ τῶν διαφορῶν ὀξέων. Ἀρχίζει μὲ τὴν ἐμφάνισιν κηρωσπῶδ ἠμμελιῶν, τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλεται εἰς μαύρον καὶ ἐπὶ τέλους καταλήγει εἰς κοιλίτητα ἐπιδόντων. Οἱ ὀδόντες σπυδαῖοι οὐ μόνον προκαλοῦν πόνον ἀναποφύου, ἀλλὰ εἰκομῶν νὰ καταλήξουν καὶ εἰς οἰδήματα καὶ εἰς συρρίγγα.

Κατὰ τοῦ κακοῦ.

Διὰ νὰ ἔχετε ὑγιήματα δόντια, διὰ νὰ ἐμποδίσετε τὴν τρύγα καὶ τὴν τερηθῶν καὶ νὰ ἔχετε ἀναπνοὴν μὴ κακοσμον, πρέπει νὰ λαμβάνετε ὑγιεινὰς προφλάξεις. Νὰ πῦνετε τὸ στόμα σας δις τῆς ἡμέρας, τὸ πρωῖ καὶ τὸ βράδυ μὲ βοῦτρωσαν μετεχειριζόμενοι ὀδοντοῦτομια. Ἡ βοῦτρωσα νὰ μὴ εἴνε οὐτε μαλακὴ οὐτε ποδὸν οκλήρως καὶ διενθύνετε τὴν, διὰ μὲν τοὺς ἄνω ὀδόντας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διὰ δὲ τοὺς κάτω, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ὀδοντοῦτομια μετεχειρίσθε τοιοῦτον ὅστε νὰ καθαρίζῃ τὴν ἀναπνοήν, νὰ δυναμώνῃ τὰ ὄδα καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν σχηματισμὸν τρυγῶν καὶ τερηθῶν.

Ἴδον ἔν ὀδοντοῦτομια ἄλλων καὶ ἐθνητῶν: Ἀββεῖ ἐξηρὰν κόρον ἄστυ, ἀπαιθαῖοσάτε τὴν καὶ ἐργάζετε τὴν εἰς λεπτοτάτην κόνιν. Εἰς ἑκατὸν γραμμῶμα ἀπ' αὐτῆς, προσθέσατε 50 γρ. quinquina gris καὶ μερικὰς σταγόνας μῆς οἰσοδότησε ἀρωματικῆς essence.

Πᾶσα ἐμφάνισις ἀρχῆς τρυγῶν ἢ τερηθῶν ἐπιβάλλει ἄμεσον προσφυγήν εἰς ὀδοντοῦτομῶν. Προσθέντω καὶ μερικὰς συνταγὰς:

Ἐλιξίριον τοῦ δόκτορος Lus.	Ἔλωρ τοῦ Botot.
Thymol 1 gramme	Anis vert. 64 grammes
Borate de soude . . . 5 —	Cannelle 16 —
Alcool 100 —	Girofle 1 —
Eau distillée 900 —	Pyrrèthre 4 —
	Cochenille 5 —
	Crème de tartre . . . 5 —
	Benjoin ou myrrhe. . 2 —
	Essence de menthe . 4 —
	Alcool à 80° 2,000 —

Τρίψατε καὶ ἀναμίξαστε, ἀφῆσατε δὲ τὸ σύνολον ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας πρὶν τὸ μεταχειρισθῆτε.

ΤΑ ΣΤΟΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ.

Πολλὴ ποδὸν τῆς μόδας τῶρα εἴνε διὰ τὰ παραθύρα τὰ παρατετάματα, τὰ κοινὰ λεγόμενα Στόρ ἀπὸ Γκιποῦρ, τῶν ὁποῖων ἡ τιμὴ ποικίλλει ἀπὸ 30 μέχρι 400 δραχ. Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ὁμως ἐξοικονομεῖ τὸ ποδὸν τοῦτο κατασκευάζοντα μόνον τῆς τὰ Στόρ ἀπὸ Γκιποῦρ, πρῶτον τὸ ὁποῖον, ὄσον καὶ ἂν φαίνεται δύσκολον, εἴνε ποδὸν ἐπιεργασίας καὶ ἐνχάριστον διὰ τὴν ἐξοικειωμένην ὁμοιομορφίαν, ἢς δὲν στεροῦμεθα εὐτυχῶς ἡμεῖς.

Τὰ ἑλισκίμια ποδὸν μῆς χειριζόμενοι εἴνε ἢ Ἱρλανδικῆ κλωστή καὶ κλωστή βαμβάκη. Εἰς τὰ ἐμπορικά τὰ ζητοῦμεν ἐπὶ τὸ ὄνομα φίλ ντ' Ἱρλαντ καὶ κοδὸν μῆτ.

Τὸ κοτὸν μῆτ εἴνε θαυμαστάς ποιότητος κλωστή, ποδὸν στρογγυλὴ καὶ δὲν χορδαίνεται εἰς τὸ πλύσιμον, οὐτε μπαίνει, ἰδιότης σπουδαία διότι τὸ Γκιποῦρ χρησιμοποιεῖται ἀφ' οὗ πλεον.

Τὰ μοτιφ ἐξ ἄλλων γίνονται καὶ ἀπὸ ἄλλων κλωστῶν διαφόρων πάχους καὶ τοῦτο ἀπὸκείται εἰς τὴν προαίρεσιν σας καὶ ἀναλόγως τοῦ προσωροῦ.

Ἡ ὅλη ἐργασία γίνετα ἐπὶ τὰ ὄρατα καὶ μετὰ αὐτὸ ἐπιτηγνόμενον ἐκείνα τὰ ὄρατα καὶ γραφικότητα σχήματα ἀνθέων εἰς τὰ Γκιποῦρ καὶ εἰς τὰ Στόρ.

Εἰς τὴν παραθεμένην εἰκόνα βλέπετε τὰ κυριώτερα εἶδη τοῦ Γκιποῦρ μὲ τὸ βελονάκι. 1. Ἡ ἀπλοῦστα, 2. Τὸ ἀπλοῦν δικαίαν, 3. Τὸ χροτὸν δίκτυν, 4. Τὸ κοινὸν δίκτυν, 5. Τὸ δίκτυν σὲ κορδόν, 6. Τὸ διπλὸν δίκτυν, 7. Τὸ ἀγκυράκι, 8. Τὸ Στέμμα.

Εἰς προσεχὴ τεύχη θὰ σὰς δείξω πῶς δύνασθε νὰ κάμψητε διὰ αὐτὰ καὶ πῶς μὲ αὐτὰ δύνασθε νὰ κάμψητε ὄρατοιότατος σινδνασμοὺς καὶ στόρ, ἢ σμῖξετε ποδὸν νὰ σὰς τὰ ζηλεύουσιν.

Ζαμπόνι. Μάθετε καὶ πῶς γίνετα τὸ ζαμπόνι. Πέγετε ἕνα μοῦντι χοριδὸ, χωρὶς νὰ τὸ βράζετε τὸ πάχος καὶ τὸ τριβετε καλὰ μὲ ἅλατι καὶ ἕνα ἡμερονόκιον. Ἔχετε κατόπιν ἕνα μαστέλλο, ῥίπετε μέσα τὸ μοῦντι καὶ τὸ σκεπάσετε μὲ ἄλμυρ ἀπὸ 8 ὀκάδες νεροῦ, μῆσουσθε ὅκα ἅλατι, 100 δράμα νίτρον, 150 δράμα ζακχαρώσως, ὀλίγον θινάρι, φύλλα δάφνης, ὀλίγα πιπέρια, ὀλίγα σπόρια γαρύφαλλα, ῥιζες μαϊδανοῦ, 20 δράμα σπόρια τζενιβέρας (ἀπὸ φαρμακείων). Ὅλα αὐτὰ (πλὴν τοῦ μοῦντιοῦ) πρέπει νὰ βράσουν προηγουμένως μαζὲ ἐπὶ ἕν τέτατον τῆς ὥρας καὶ νὰ κρυώσουν. Ἀφ' οὗ περιχέσητε τὸ μοῦντι τὸ ἀφῖντε 24 ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ κάθε 8 ἡμέρας πρέπει νὰ βράζετε τὴν ἄλμυρ, νὰ τὴν βάζετε νὰ κρημίτην, νὰ στραγγίζετε τὸ μοῦντι καὶ νὰ τὸ σκεπάσετε πάλιν μὲ τὴν ἄλμυρ. Τοῦλάχιστον δύο φορές εἰς τὸ διάστημα τῶν 24 ἡμερῶν πρέπει νὰ γίνη αὐτὸ. Ἐπειτα τὸ στραγγίζετε τὸ μοῦντι τὸ δένετε μὲ σπάγγον καὶ τὸ κρημίτην εἰς τὴν καμινάδα τοῦ πλυτοαριῶ. Βάζετε τότε μέσα θινάρι μὲ κλωνὺς δάφνης, πριονῖδια καὶ ἄχυρα, τὰ ἀνάβετε ἀπὸ κάτω χωρὶς νὰ βγάδοντες καπνὸν καὶ κλείετε τὸ πλυτοαριῶ. Κάπου κάπου ῥίπετε μῆα ματὰ καὶ πάλιν κλείετε. Τὸ κάπνισμα πρέπει νὰ διαρκέσῃ δύο ἡμέρας τὸ ὀλιγότερον. Ἐπειτα φυλάσσετε εἰς ἕνα μέρος ὑποστρωτὸν τὸ μοῦντι τὸ ὁποῖον τῶρα πλέον εἴνε ζαμπόν.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΙΣ ΜΟΧΘΗΡΟΝ

'Απέθανες καὶ ἄλωστο θὰ μεῖνῃ τὸ κορμί σου. Σὲ λέγαν βλάχο ἀγγελοσ δὲν πήρε τὴν ψυχὴ σου. Φαρμάκι στάξ' ἢ σάρκα σου, τὴν σκιάζοντα κ' οἱ ἴλοκοι. Τὸ πρώτον ποῦ τὴν δάγκωσε ἐφώρησε σπουδαῖον.

A. Δ. Ν.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον)

Ἐἰς συμφορὰ, ἀπήνητην ὁ Πέτρος θὰ εἴνε πολλὰ. Καὶ δεικνύον εἰς τὸν Βινίσιον τὴν Λιγύαν ἐξηκολοῦθησε: Σώσε τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον προῦρισε διὰ σὲ ὁ Θεός. Ὁ Λίνος ὅστις εἴνε ἀσθενὴς καὶ ὁ Οὐρῶσθ θὰ σὰς ἀκολουθήσων.

— Σοῦ ὀραξίωμα, διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Βινίσιος, ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφῶσ εδῶ νὰ γαθῆς.

— Ὁ Θεός σ' ἐλόγηε διὰ τὰς διαθέσεις σου, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἀλλ' ἂν σὺ εἴνε τὸν ὁποῖον οὐδεὶς μὲ ἐνεπιστεύθη δὲν θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, πῶς νὰ ἐγκαταλείψω ἐγὼ τὸ ποιμνίον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστός;

— Διδάσκαλε, ἐφώνησεν ὁ Λίνος ἀνυψῶν τὴν κορυφάσιν κεφαλῆς του, πῶς θέλεις νὰ μὴ ἀκολουθήσω τὸ παραδείγμα σου;

Ὁ Βινίσιος ἐκράτει τὸ μείστον τῶν παλαιῶν μὲ τὰς σκέψεις του. Ἐπειτα ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς Λιγίας καὶ μὲ φωνήν εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπαλλεν ἡ ἀποφασιστικότης τοῦ στρατιώτου:

— Ἀκούσατέ με, εἶπε, Πέτρο, ἴνε καὶ σὺ Λιγία! Ἐλεγον ὅτι μὲ συνεβούλευεν ἡ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶχα ἐνοήσῃ! Ἠπατόμην! Ἡ παλαιὰ μου φύσις δὲν ἀπέθανε. Ἀλλ' ἀγαπῶ τὸν Χριστόν καὶ θέλω νὰ ὄνῃ ὑπερητύσῃ. Καίτοι πρόκειται δι' ὑπαρξῶν πολυτιμώτερον τῆς ἰδίης μου, ὀραξίωμα ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τοὺς ἀδελφούς μου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συμφορῶν. Καὶ γονατίζας προσέθηξε: Χριστέ! Σὲ ἐνόησα τέλος; Εἶμαι ἀξιὸς σοῦ;

Αἱ χεῖρες του ἔστρεμον, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμπον λάμνα, τὸ σῶμα του ἔσθριξε ἀπὸ ἔρωτα καὶ πίστιν... Ὁ Πέτρος ἔλαμν ἕνα ἀμφοσά καὶ πλησιάζων αὐτὸν εἶπε:

— Σὲ βαπτίζω, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Καὶ τότε ἡ θρησκευτικὴ ἔκστασις κατέλαβεν ὅλους. Ἡ καλύβη ἔλαμπε δι' αἰτόφως ἀπὸ θαυματουργημένον φῶς. Ἦκουσαν οὐρανίαν μουσικήν. Οἱ βράχοι ἦνοιξαν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των καὶ ἐφάνησαν ἀγγελοί. Καὶ ἐπὶ ἐπάνω εἰς τὸ στερέωμα εἶδον σταυρὸν καὶ χεῖρας εὐλογούσας. Ἔξω ἀνήτησων κραναγαὶ ἀπελπισίας, τρυγμοὶ οἰκτιρῶν καταρροσῶν εἰς τὰς φλόγας.

VI

Ὁ λαὸς διήγεν ἐντὸς τῶν θαυμασιῶν κήπων τῆς Λομητίας καὶ τῆς Ἀργυρῆς καὶ τοὺς ἄλλους, εἶχεν ἐκλέξῃ ὡς κατοικίας τὰ ὑπὸ τὰς ἀφίδας μέση τῆς πλατείας, θερινὰς ἐπαύσεις καὶ τὰ παρατήματα τῶν ἀγρίων ζώων, προμηθεῖαι δὲ ἀρθροὶ ἐλαιον, οἶνον, βόσων καὶ προβάτων ἠερόντο ἀκαταπιάστος. Ἡ γενναιοσύνη ὁμως τοῦ Καίσαρος δὲν ἔσβηνε τοὺς γογγυσμούς. Μόνον οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀνέστοι, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ τρώγουν, νὰ πῖνον καὶ νὰ κλέπτουν, ἦσαν εὐχαριστίμοι. Οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι εἶχον προσφιλεῖς ὑπάρξεις, τῶν ὁποῖων ἡ περιουσία εἴνε καταστροφῇ ἐγγόμφων καὶ ἠπειλον, ὁ Καίσαρ δὲ ἐνόησε τὸν κίνδυνον. Αὐτοὶ οἱ Λίγυοσταιοὶ δὲν ἦσαν ὀλιγότερον ἀνήνητοι. Ὁ Τυγγελλίνος ἐσκέπτετο νὰ καλέσῃ μερικὰς λεγεῶνας ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ Ποπταῖα ἡ ὁποῖα ἐγνώριζεν ὅτι ἡ καταστροφῇ τοῦ Νέρωνος ἐσημανε τὸν θάνατόν της, ἐμβουλεύετο τοὺς φίλους της καὶ τοὺς ἐβραῖούς της εἰσεῖν. (Ἡτο γνοσθόν ἃ ἀπὸ τινος ἐπὶν ἢ Λυγόσταια ἐπρόσβουε τὴν ἰουδαίαν θρησκείαν). Ὁ Νέρων πάλιν προέτεινε διάφορα σχέδια τῆς ἐπινοήσεώς του, τὰ ὁποῖα ἦσαν συχνὰ φροσιδι, ἀλλὰ σιγνήτερα ἡλιθία. Ἐγένετο συμβούλιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τιβερίου, ἡ ὁποῖα εἴχε σοσθῆ ἀπὸ τῆν ποικαῖαν. Ὁ Πετρονίος εἴχε τὴν γνώμην ν' ἀφῖσκον τὰς στενοχωρίας καὶ νὰ μεταβῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀγυρτον καὶ εἰς τὴν Μικρᾶν Ἀσίαν. Ἀλλ' ὁ Σενέκας ἀντέταξε:

— Εἴνε ἐκούλιον νὰ ἀπελθῶμεν, νὰ ἐπανέλθῶμεν εἴνε ὀλιγότερον εὐκόλον.

— Μὰ τὸν Ἡρακλέα, ἀπήνητην ὁ Πετρονίος, θὰ ἐπανέλθῶμεν, ἂν χροισασθῇ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λεγεῶνων τῆς Ἀσίας.

— Αὐτὸ θὰ κάμω! ἀνέκραξεν ὁ Νέρων.

— Ἀκουσὸν με, Καίσαρ, ἀνέκραξεν ὁ Τυγγελλίνος, ἡ συμβουλή εἴνε καταστροφικὴ. Πρὶν φθασῆς εἰς Ὅστιαν θὰ ἐκραγῇ ἐπανάστασις καὶ τίς οἶδε ἂν ἄλλος δὲν ἀνακηρυχθῇ αὐτοκρατορῶ.

— Ἄν διαδώσῃμεν τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Βατινίος ἔκασσε τὴν πόλιν, ἐπρότεινε ὁ Καίσαρ, καὶ τὸν θηοιάσῃμεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ λαοῦ;

— Τὶ εἶμαι ἐγὼ, θεῖε; ἀνέκραξεν ὁ Βατινίος.

— Ἀλήθεια. Χρεάζεταί καίτοι σπουδαιότερος... ὁ Βιτελλίος;

Ὁ Βιτελλίος ὄραξασε, ἀλλ' ἐπέλασε:

— Τὸ πάχος μου, εἶπε, θὰ κάμῃ νὰ ἐκραγῇ νέα προκαΐα.

Ἐν τούτοις ὁ Νέρων ἐξήτει ἐν θυμῷ διὰ νὰ ἐξελίξῃ τὴν ὄργην τοῦ λαοῦ. Τὸ εὔρε:

— Τυγγελλίε, εἶπε, σὺ ἔκασσες τὴν Ρώμην!

Οἱ παριστάμενοι ἐφροκίασαν. Ἐνόησαν ὅτι ὁ Καίσαρ ἔκασσε νὰ ἀπειθείται. Τὸ πρόσωπον τοῦ Τυγγελλίνου συνεσπάσθη ὡσάν ρύγγος κυνὸς ἐτόπιμον νὰ δαγκάσῃ.

— Ἐκασσε τὴν Ρώμην... κατὰ διαταγήν σου εἶπε.

— Τυγγελλίε, ἀνέκραξεν ὁ Νέρων, μὲ ἀγαπᾷς; Θεοιάσῃ σου δι' ἐμὲ.

— Καίσαρ, διατὶ νὰ τὸ κρύπτες; Ὁ λαὸς ἐπαναστατεῖ, θέλεις νὰ ἐπαναστατήσῃων καὶ οἱ προαὶτομῶν;

Ὁ Τυγγελλίνος ἦτο γλιάρχος τῶν προαὶτομῶν καὶ οἱ λόγοι του ἦσαν ἀπειλή. Ὁ Νέρων τὸ ἐνόησε καὶ τὸ πρόσωπον του κατέστη ὄχορον.

Ἐκπέλευσεν ἐκ μέρους τῆς Ποπταίας τὸν γλιάρχον, ὁστις ἐξῆλθεν ἐνθὸς ὁ Νέρων ἐμφομοῦντῆς:

— Ἐθέξεμα τὸν ὄφιν εἰς τὸ στῆθος μου.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Ποπταῖα μὲ τὸν Τυγγελλίνον, ὁστις ὑπεροπτιζὸς ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν Καίσαρα καὶ εἶπε:

— Ἄκουσον με, Καίσαρ, διότι ἔφρον, Ὁ λαὸς θέλει ἐν θυμῷ. Τί λέγω ἐν θυμῷ; Ἐκατοντάδας, χιλιάδας... Ἦκουσας ποτέ, Καίσαρ, εἶς ἦτο ὁ Χριστός ὁ σταυρωθείς ἀπὸ τὸν Πόντιον Πιλάτον; Γνωρίζεις τί εἴνε οἱ χροισταιοί; Σοῦ ἔχο ὀμιλήσῃ διὰ τὰ κακοεργήματα των καὶ τὰς ἀνοσίους θεοσίας των. Διὰ τὰς προφητείας των κατὰ τὰς ὁποῖας ὁ κοσμος θὰ καταστραφῇ διὰ τοῦ πυρὸς. Ὁ λαὸς τοὺς μουσὶ καὶ τοὺς ἐποπτεύετα ἤδη. Εἴνε οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπινον γένους, ἐχθροὶ τῆς Πόλεως, ἐχθροὶ σοῦ!

Ὁ Καίσαρ ἀπεφώνησε τὴν τήβεννόν του, ἔβρωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ μὲ φωνὴν τραγουδοῦ:

— Ζεῦ, Ἀπολλὸν, Ἡρα, Ἀθηνᾶ, Περσφερόνη καὶ ὅλοι οἱ σεις, θεοὶ ἀθάνατοι! Τί ἐλεξ κάμῃ εἰς τοὺς βεβήλους αὐτοὺς ἡ δυστυχὴς αὐτῆ πόλις διὰ νὰ τὴν κάσῃ;

— Εἴνε ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπινον γένους καὶ ἰδιοὶ σου εἶπεν ἡ Ποπταῖα.

— Ἀκουσῶντῃν ἀνέκραξαν ὅλοι. Τιμώρησον τοὺς ἐμφομῆτας. Οἱ θεοὶ θέλου ἐκδέξασθον.

— Ποῖα ποῖαι, ποῖα βράσανοι, εἶπεν ὁ Καίσαρ, εἴνε ἄξια τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ; Ἀλλὰ θὰ μοῦ δώσουν οἱ θεοὶ ἐμνευσιν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄδου θὰ δώσω εἰς τὸν πτοχόν μου λαὸν θέματα τοῦτου, ὅστε ἐπὶ αἰώνας οἱ Ρωμαῖοι θὰ ὀμιλοῦν δι' ἐμὲ μετ' ἐμφομοσῆς.

Ὁ Πετρονίος ἐσκέφθη τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους θὰ διέτρεχεν ἡ Λιγία καὶ ὁ Βινίσιος, τοὺς ὁποῖους ἡγάτα καὶ ὅλοι ἐξέτινον τὸν ὁποῖον ἀπέκομε τὴν θρησκείαν ἀλλὰ τοὺς ὁποῖους ἐγνώριζεν ἀθύσως. Καὶ εἶπε:

— Παραδώσατε τοὺς χροισταιούς εἰ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓ' ΟΛΑ

Η ΔΩΡΕΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ

Τό Ἐθνικόν Νομισματικόν Μουσεῖον ἐπιλοῦσθαι κατ' αὐτάς δι' ἀξιολογιστάτης συλλογῆς βυζαντινῶν νομισμάτων, ἀνηκούσας τῶς εἰς τόν ἀποθανόντα βῆσον διπλωμάτην Τροϊανσκί. Ἡ ἀπόκτησις τῆς πολυτίμου ταύτης συλλογῆς ὀφείλεται εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τῆς εὐγενοῦς κομήσεως κυρίας Λουίζης Ριανκούρ, παρ' ἧς ἡγοράσθη ὑπὲρ τοῦ Μουσείου.

Τὰ νομισματικά ταῦτα εἶναι ἐν ὅλῳ 530, ὡν 192 χρυσά, 74 ἀργυρά καὶ 264 χαλκᾶ, ἀποτελοῦντα πλήρη σειράν τῶν ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατορῶν Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (306-337 μ.Χ.) μέχρι Μανουὴλ Β' τοῦ Παλαιολόγου (1391-1423). Πρὸς τούτοις ἐν τῇ συλλογῇ εὐρήναι νομίσματα τῶν Λατινῶν βασιλέων Κωνσταντινουπόλεως (1204-1261) καὶ τῶν ἐν Νίκαιᾳ, Θεσσαλονικῆ καὶ Τραπεζοῦντι αὐτοκρατορῶν.

Paris 13 Janwar 1908

Monsieur,
J'ai vu votre annonce dans le journal...
J'ai de très beaux spécimens de votre monnaie...
Cordialement,
Paul Boyard

1028-1034. — Μιχαὴλ Δ' 1034-1041. — Κωνσταντῖνος ΙΒ' ὁ Μονομάχος 1042-1055. — Θεοδώρα 1055-1056. — Ἰσαάκιος Α' 1025-1028. — Κομνηνός Ι' 1037-1059. — Κωνσταντῖνος ΙΙ' ὁ Δούκας 1059-1067. — Κωνσταντῖνος ΙΓ' ὁ Δούκας καὶ Εὐδοκία 1059-1071. — Εὐδοκία, Ῥωμανός Δ', Μιχαὴλ Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρόνικος 1067-1070. — Μιχαὴλ Ζ' ὁ Δούκας 1071-1078. — Μιχαὴλ Ζ' ὁ Δούκας καὶ Μαρία 1071-1078. — Νικηφόρος Γ' ὁ Βοτανειάτης 1078-1081. — Ἀλέξιος Α' Κομνηνός 1081-1118. — Ἰωάννης Β' Κομνηνός 1118-1143. — Μανουὴλ Α' Κομνηνός 1143-1180. — Ἀνδρόνικος Α' Κομνηνός 1182-1185. — Ἰσαάκιος Β' Ἀγγελός 1185-1195. — Ῥοβέρτος de Courte-λατίνος αὐτοκράτωρ Βυζαντίου 1221. — Μιχαὴλ Η' Παλαιολόγος 1261-1282. — Ἀνδρόνικος Β' Παλαιολόγος 1282-1328. — Ἀνδρόνικος Β' Παλαιολόγος καὶ Μιχαὴλ Θ' 1294-1320. — Ἀνδρόνικος Β' καὶ Ἀνδρόνικος Γ' οἱ Παλαιολόγοι 1325-1328. — Ἀνδρόνικος Γ' Παλαιολόγος ὁ Νέος 1328-1341.

— Μανουὴλ Β' Παλαιολόγος 1391-1423. — Ἰωάννης Γ. Βατάτζης, Δούκας Ἀσκαρῆς 1222-1255. — Αὐτοκράτορες Νικαίαι, Θεόδωρος Γ' Βατάτζης, Δούκας Ἀσκαρῆς 1255-1259. — Ἰωάννης Ἀγγελός Κομνηνός 1232-1234 Δεσπότης Ἑλλάδος. — Αὐτοκράτορες Ἀνατολῆς (Τραπεζοῦντος) Ἰωάννης Α' Κομνηνός Ἀρσίνος 1235-1238. — Μανουὴλ Α' Κομνηνός 1238-1263. — Ἰωάννης Β' Κομνηνός 1297. Πλὴν ταῦτων ἐν τῇ συλλογῇ εὐρήναι ἐν ἀδέσποτον νόμισμα τῶς Γόθου, ἐν Θεοδοῦτι Γόθου βασιλέως, πάντα Σελτσουκιδῶν ἔχοντα Σταυρόν, τέσσαρα ἄλλα ἀδέσποτα καὶ ἐν ἀρχαίῳ κεδρίῳ τοῦ Θεοφίλου.

Αὐτὴ τῆς συλλογῆς ταύτης πληροῦνται πολλὰ κενὰ τῶν παιδιῶν τοῦ Μουσείου, μεγάλῃ δ' εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται εἰς τὴν εὐγενή δεσποινίαν, ἧς ἐπέπεσε μετὰ χαρακτηριστικῆς αὐτῆν γενναίτητος νὰ προῆθ εἰς τὴν ἀγορὰν ὑπὲρ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, παρέχονσα οὕτω λαμπρὸν παράδειγμα οὐκίμου καὶ ἐθνοφιλῆς δωρεᾶς, ἣν εἶθε νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι, ἀφ' οὗ τὰ νομίσματα εἶναι οἱ ἀψευδέστεροι μάρτυρες τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τόσοσιν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅσον καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Ἡ Λεωθόνιος τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀπέστειλεν εἰς τὴν Α. Γ. τὸν Πρίγκιπα Βοναπάρτην τεύχη τοῦ διὰ τοὺς γάμους τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου πανηγυρικοῦ φύλλου. Ἡ Α. Γ. ἔκαμεν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην» τὴν τιμὴν νὰ ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἧς πανομοιότυπον δημοσιεύεται καὶ ἧς διαπνεομένη ἀπὸ φιλελληνισμὸν ἔχει ἐν μεταφράσει ὡς ἑξῆς:

Κύριε,
Ἐλαβὸν τὴν εὐγενῆ σας ἐπιστολὴν καθὼς καὶ τὰ δύο τεύχη τῆς ἐφημερίδος σας, τὰ ὅποια μοῦ ἀπεστείλατε ὡς εὐχαιριστῶ ζωηρότατα.

Συνεκηλῆθην πολὺ ἐν τῆς ἐποδοχῆς ἣν ὁ Ἀθηναῖος λαὸς ἐπροθυμοποιήθη νὰ κάμῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ μου θυγατέρα καὶ ἔχω τὴν πεποιθὴν δι' αὐτὴν προσπαθῆσθαι παντὶ ὀνόμῳ ν' ἀναπαυρῶσθαι εἰς τὰς σημασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀεθλήτε, ἀγαπητὲ Κύριε, τὴν βεβαίωσιν τῶν καλλιτέρων αἰδημάτων μου.

Κύριον Λεωθόντην τῆς ἐφημερίδος «Εἰκονογραφημένη» Ἀθήνας.

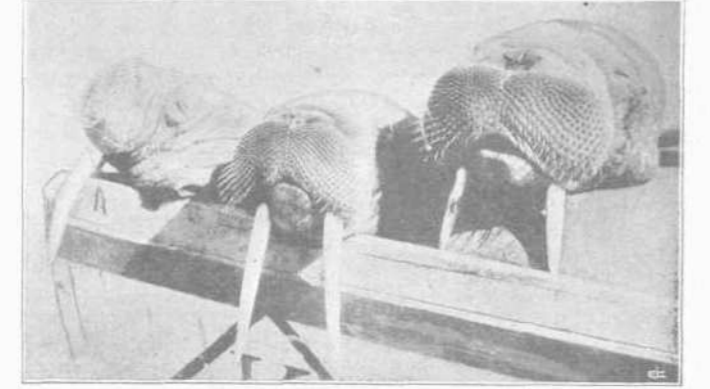
ΧΙΟΝΙ

«Μὰς ἐπισκέψθη καὶ πάλιν ἡ λευκὴ νόμφη τοῦ Βορρᾶ» — ἔτσι ἀρχίζουν τὰ σχετικὰ χρονολογικὰ γυμνάσματα — καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐξῆλθον εἰς προὐπαντησίν τῆς.

Δὲν τὴν εἶδαν ὅμως ὄλοι εἰς τὴν μεγαλοπρεπέειν τῆς. Τὴν εἶδαν ἔχι τὴν στιγμὴν ποὺ ἤρχετο, λευκαίνουσα τὸ στερέμμα, ἀναγκάζουσα τὰ ζῆνδρα

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΑΣΚΑΝ

ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΑΓΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

νὰ πίπτουν μὲ ἓνα ξηρὸν ἀεράκι πρηγνθὸν εἰς προσκυνητὸν τῆς, σχηματίζουσα λευκὰ τρίπαια ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά καὶ τὰ φύλλα ἔσων δένδρων ἀντίστοιχον, ἀναρτώσας στῆθοντα κροστάλλους ἀπὸ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ὅταν ἀνεπαύστω, παχὺ, λευκὸν καὶ ἀφρώδες στῆρωμα.

Τὸ βασιλεῖον τῆς τοῦ μαρμαίρων, ἡ Κηφισσία, κρίμα ποὺ δὲν ἐδέχθη ὄλους τοὺς Ἀθηναίους.

Ἄλλοι γίνονται εἰδικαί ἐκδρομαὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ λευκοῦ. Ἡ Κηφισία ἀπέχει μίαν ὥραν καὶ οὐτὲ τὸ ἑκατοστὸν τῶν Ἀθηναίων δὲν τὴν ἐπισκέφθη.

Ἡ Βασιλικὴ μὲς Οἰκογένεια ἐπ' αὐτοκινήτου ἠθέλησε καὶ εἰς τὸ Τατόλ νὰ ἐκδράμῃ μὲ τὸ χιόνι. Εἰς τὸ Στροφύλι τῆς

Η ΠΟΜΠΗ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

δος τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου καὶ ἤρσαντο νίχην διὰ δύο τερμάτων. Αὐτὴ ἡ πρώτη καὶ νικηφόρος ἐμφάνισις τῶν δοκίμων προεβίβει ζῆλον περὶ τὰ ἀθλητικὰ καὶ παρέχει πολὺς ἐλπίδας, εἰτι προσεχῶς θὰ τοὺς ἴσωμεν καὶ ἐν τῇ Παναθηναϊκῇ Σταθῆ αἵροντας θριαμβους. Αὐτὸ τὸ εὐχόμεθα καὶ συγχαίρομεν τοὺς δοκίμους, ἀλλὰ καὶ χαίρομεν εἰτι περισσότερο, διότι κατενόηθη ἐπὶ τῆς οὐχί χρεαζόμεθα χαλδοῦναι σώματα.

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

[Φωτογρ. Γ. Γρηγοροπούλου, ἑρασιτέχνου συνεργάτου μας]

Κηφισσιᾶς ὅμως τὸ αὐτοκίνητον ἀπεκλείσθη. Τὸ βλέπετε εἰς τὰς εἰκόνας τῆς πρώτης σελίδος. Οἱ Πρίγκιπες ἔχουν καταβῆ καὶ ὁ Πρίγκιψ Γεωργίος μὲ ἓνα ψυάρι προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξῃ ὄρμον. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ τὸ αὐτοκίνητον.

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἄλλοτε ἀνημοσίωσεν εἰκόνας τῆς τελετῆς τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων. Δὲν ἤβλεποντο ἐφέτος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δημοσίωσιν, δημοσιεύει δὲ διὰ τοῦτο μόνον εἰκόνας τοῦ πολυτίμου συνεργάτου τῆς κ. Γρηγοροπούλου, παριστώσας τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τὴν τελομένην ὑπὸ τοῦ Ἰερατείου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ρωστικοῦ νοσοκομείου.

Η ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ ΜΑΣ

Νέον πάλιν θεῖμα τῆς ἀπὸ τὴν Α. Μ. τῶν Βασιλέα ἑξ ἔκτιμήσεως εὐνοίας ἔλαβεν ἡ «Μανδολινάτα» μας. Ἐπετρέπη εἰς αὐτὴν νὰ δώσῃ συναλλίαν ἐν τῇ Βασιλικῇ Θεάτρῳ καὶ ἡ συναλλία ἐδόθη τὴν 5 Ἰανουαρίου πρὸς τιμὴν τῆς Α. Β. Γ. τῆς Πριγκιπισσῆς Μαρίας, τιμηθεῖσα διὰ τῆς παρουσίας ἀμελητότης Β. Οἰκογενείας. Ἡ ὄρχηστρα τῆς Μανδολινάτας ἐξετέλεσεν ἀμειψιτότατα καὶ μέγιστον ἐθουσιασμόν τοῦ ἀκρατορίου συνθέσεως τοῦ Balfe, τοῦ Grieg, τοῦ Tschalkowsky, τοῦ Saint-Saëns καὶ τοῦ Ziehrer. Τῆς συναλλίας συμμετέσχον εὐγενῶς αἱ κυρίαι Μαρία Τ. Μοιρερράτου καὶ Νίνα Φουκά, ὡς καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀθηνά Ἰζύρου καὶ Μαρία Βαλακμάχη.

Ἡ καλλιτέρα μας κοινωνία, ἧς ἀσφρικτικὸς ἐπλήρωσεν τὸ θέατρον ἀπεκόμισε ἀναιμῆσις εὐχαριστοτάτας ἀπὸ τὴν συναλλίαν.

Δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τοιαῦτα ἀποτελέσματα νὰ ἔχη ἡ εὐσυναιθέτος ἐργασία ἡ καταβληθεὶς ἀπὸ τὸν Λεωθόντην κ. Λάβλαν καὶ τὸ ζῆλοιστὸν ἐκείνου σύνολον τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς Μανδολινάτας, τῶν φανατισμένων ὑπὲρ τῆς εὐδοκίμησέως τῆς.

ΦΟΥΤ-ΜΠΩΛ

Ἐν ὄρατον φούτ-μπόλ ἐπαίχθη τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς εἰς τὸ Ποδὴ λατοβρόμον. Κατεῖχε τοῦτο τὸ ἑξαρετικόν: "Οὐτὶ πρῶτην φορὰν ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τῆς κοινοστρας οἱ δοκίμοι." Ἐξ μαθητῶν τῆς ναυτικῆς σχολῆς οἱ κ.κ. Μερκούρης, Μωρατίνης, Ράλλης, Παναγιώτου, Βρονταμίτης καὶ Ζαχαράκης συμμεμάχσαντες μετὰ τσοσάρων ἀλλήτων τὸν ἐναθὼς λειτουργοῦντος ἐμίλου «Old-boys» ἡγωνίσθησαν κατὰ τῆς ἐμά-

ΑΥΣΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

γιαὶ καταβάλλονται ἀκοινὸν καὶ ἐγκύκλιοι διασκορπίθησαν καὶ φιλοτίμος ἀλήθεια πᾶσα μέριμνα, ὥστε νὰ συγκεντρωθῶν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα ἔργα.

Καὶ δὲν ἀναβῶσκαί καμμία ἀρριβολία εἰτι νέον θρίαμβον θὰ καταγάγῃ καὶ πάλιν τὸ καλὸν σωματεῖον μας.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ἡ νεωτέρα τέχνη, — l'art nouveau ἔπος καθιερωθὴ πλέον καὶ παρ' ἡμῶν — κατέκτησε καὶ τὴν χρυσοποιαν καὶ σαφῶς ἐλονεῖ τὸν αἰωνόδιον ρυθμὸν. Καταργοῦνται τὰ στερογγυλὰ καὶ ὀγκώδη ὀρολόγια τῆς τούτης καὶ τὰ φινιέρη μεδαλίον καὶ τὰ στεροστυπα βραχιόλια, καὶ ἡ οὐνευθισμένης καρφίτσας καὶ τὰ κηροπήγια τοῦ 11 καὶ τὰ ἀνθοδοχεῖα τοῦ Πάρκερ καὶ... καὶ... καὶ...

Τώρα παντοῦ βλέπετε τὴν κυματοειδῆ γραμμὴν τῆς νέας τέχνης, ἀπὸ τὰ μεταλλίνα μελανοδοχεῖα τοῦ γραφείου μέχρι καὶ τοῦ μικροσχημέτου μεδαλίον.

Εἶναι κομψότατα τὰ νέας τέχνης κοσμήματα καὶ εἰς ἀπειρίαν σχημάτων ἔσφα καὶ ἐφέτως κυριολεκτικῶς τὰς προθήκας τοῦ τῶ Χρυσοποιαν τῶν ἀελαφῶν Θεοφίλη, ἑδὸς Αἰόλου 80.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον. — Ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ φιλοπατρίδος καὶ ἀκαμάτου καθηγητοῦ κ. Χ. Πουλίου «Μακεδονικὸς Σύλλογος ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος» προέβη ἐφέτος εἰς ἔκδοσιν ἐπιτηρῆσως καθαροῦ Μακεδονικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον». Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐπιτηρῆσως συνεργάσθησαν κατήγηται τοῦ Πανεπιστημίου, διακεκριμένοι δημοσιογράφοι, ἐγκρίτοι πολιτευταί, ἰσραρχαὶ καὶ λόγιοι Μακεδόνες, ἀπηρτίσθη δὲ διὰ τῶν ἀθροῦν τῶν διὰ Μακεδονικωτάτη διὰ τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ὅλη ἡ ἑποία κάμειν γνωσθῆν ὑπὸ πᾶσαν ἐποφιν τὴν αἵματόδρεκτον γῆν. Εἶνε καθῆκον παντός φιλοπατρίδος ἡ ἀπόκτησις τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου. Ἀπευθυντέον «Μακεδονικὸν Σύλλογον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος» (Ὁδὸς Σταδίου).

Ἄλωσις τῆς Πόλεως, Κ. Ζηλοῦ. — Ὁ καλλιτεχνικὸς ῥῆτωρ, ὁ ἀκούρατος βρουνιτῆς τῆς ἱστορίας μας καθηγητῆς κ. Ζηλοῦ, οὐνευθισεν εἰς τομῆδον ἐξ ὑπερβίβηκοντα σαλθῶν μελέτας τοῦ ἀναφερομένης εἰς τὴν Ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ πέμπτος ἐθνοσισακμὸς, ὁ ὅποιος διαπνεύει

τάς σχετικὰς μελέτας του κ. Ζησίου εἶνε γνωστός, ὅπως καὶ τὸ ἀποκαλυπτικὸν τῶν μελετῶν του καὶ τὸ ὄψος του τὸ ἀφάριστον. Ἀρξοῦμεθα εἰς τοὺς τίτλους τῶν περιεχομένων μελετῶν: Παραμονὴ τῆς ἀλώσεως. — 29 Μαΐου 1453. — Ὁραμα τοῦ Κωνσταντίνου. — Ὁ τάφος τοῦ Παλαιολόγου. — «Ὅχι ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεῖται». — Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. — Θεόφιλος ὁ Παλαιολόγος. — Λουκάς ὁ Νοταρᾶς. — Γεώργιος ὁ Φραντζῆς. — Οἱ πρῶτοι φιλέλληνας.

Τριφυλιακὸν Ἡμερολόγιον, Νίκου Α. Λαμπροπούλου. — Εἶνε ἕνα δείγμα προόδου τῶν ἐπαρχιῶν, ἀντιπολιτείας κατὰ τῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ συγκεντρώσεως πάσης πνευματικῆς κινήσεως, τὸ «Τριφυλιακὸν Ἡμερολόγιον» τὸ δευτέρον ἔτη ἐκδιδόμενον. Ἐχουν συνεργασθῆ εἰς αὐτὸ οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν λογίων μας καὶ τὸ σύνολόν του, σεμνὸν καὶ καλλιτεχνικόν, ἀποτελεῖ βιβλίον τοῦ ὁποῖου τὴν ἀπόκτησιν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ συστήσῃ θερμῶς.

ΠΑΡΙΣΗΣ ΜΠΕΛΕΝΗΣ

Ὁ ἰδρυτὴς τῆς νέας Σκοπευτικῆς Σχολῆς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἡ στοργὴ ἐνὸς ξενιτευμένου ἀδελφοῦ μας πρὸς τὴν Μεγάλῃν Μητέρα μας καὶ τὸ πρακτικώτατόν του μυαλὸ ἐπλούτισε τὴν πρωτεύουσάν με περίκομφον καὶ κοινωφελέστατον σκοπευτήριον, τὸ ἐπονομασθὲν «Πρότυπος Μπελενέως Σκοπευτικὴ Σχολή».

Μπελενῆς ἐστὶ ὁ ἐν Καθρῷ γνωστός ἀρχιτέκτων κ. Παρίσης Μπελενῆς. Φιλόπατρις θερμὸς ἐνόμισε καθῆκον του νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἀντὶ δωρεᾶς εἰς φιλοanthropικά ἱδρύματα κ.λ. ἔκαμε τὸ Σκοπευτήριόν του.

Τὰ ἐγκαίνα τῆς σχολῆς ταύτης, ἣτις παραδοθεῖσα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, προώρισται ἀντικαθιστῶσα τὸ μεμακρυσμένον καὶ ἐρημον σχεδὸν Σκοπευτήριον τῆς Καλλιθέας νὰ γίνῃ κέντρον τῶν φιλάθλων λόγῃ τῆς θέσεώς της, διδομένης μᾶς νέας ὠθήσεως σημαντικωτάτης εἰς τὴν σκοπευτικὴν, ἐγένοντο τὴν 24 Ἰανουαρίου. Εἰς τὸ παρά τὸν Παισὸν νεότευκτον ἱδρυμα συγκεντρώθησαν ὑπὸ τὸν Διάδοχον ὄλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Σ. Λάμπρος, ὁ κ. Μιλτ. Νεγροπόντης, ὁ κ. Στάης, ὁ κ. Μ. Σταλλάκης, ὁ κ. Ἀλέξ. Μερκάτης κ.λ.π. οἱ πρόεδροί τῶν ἀθλητικῶν σωματείων κ.λ.π. Ἐφάλη εἶτα ὁ ἀγασμὸς, μεθ' ὃ ὁ κ. Στάης ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς δωρεᾶς τοῦ φιλογενοῦς Μπελενῆ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἱδρύματος καὶ τὸ ἐγκαίνιασε πρῶτος ὁ υἱὸς τοῦ Διαδόχου καὶ ἐπίδοξος Διάδοχος τοῦ Θρόνου Πρίγκιψ Γεώργιος.

Κ. ΠΟΥΠΤΗΣ

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐν Λονδίῳ πολ. καὶ φιλ. περιοδικοῦ ὀ «Ἑλληνικὸς Κήρυξ».

ΟΙ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Εἰς τὸ Λονδίνον ἐκδίδεται Ἀγγλιστὶ πρὸ καιροῦ ἡ μηνιαία πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐφημερίς «The Hellenic Herald» εὐρύτατα κυκλοφοροῦσα καὶ μεγάλως ὑπηρεσίας παρέχουσα εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν.

Ὁ ἰδρυτὴς, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτῆτης κ. Κ. Πούπτης, εἶναι Ἕλλην καὶ ἵσταται μετὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὰ αἰσθηματὰ του, εἰς τὸ ὄψος τῆς ἀποστολῆς του, γεμάτος ἀπὸ σφρίγγος μετὰ τὴν νεότητά του καὶ γεμάτος ἀπὸ θερμῆν πατριωτικὴν διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τῆς Πατρίδος του.

Πρέπει νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν πρόμαχον οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν διήρκει ὁ πόλεμος τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς Αὐστρίας, μίαν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1866 ἡ μάχη ἐκτυπώθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀμφίβολος. Ὁ Βισμαρκ ἠγωνία καὶ ἐφιππος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Μόλτσε, ὅστις, ἐφιππος καὶ αὐτός, παρετήρει σιωπηλῶς τὴν μάχην. Ὁ Βισμαρκ δὲν ᾔθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν στρατάρχην διὰ τὴν ἐκδασιν, ἤθελεν ὅμως νὰ μάθῃ τί ἐπρόνοιε οὗτος. Ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχε δύο ποῦρα, ἐν καλὸν καὶ ἐν κατωτέρως ποιότητος εἰς τὴν σιγαροθήκην του καὶ, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Μόλτσε. Ὁ στρατάρχης χωρὶς νὰ ἐμιλήσῃ πάλιν παρετήρησε τὰ δύο ποῦρα καὶ ἐπῆρε τὸ καλλίτερον.

Ὁ Βισμαρκ ἐφυγε βέβαιος ὅτι ἡ μάχη ἐπῆγγαινε καλὰ, ἀφοῦ ὁ στρατάρχης εἶχε τὴν ἡρεμίαν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλλίτερον ποῦρον.

Ο ΘΥΜΟΣ

Ἀπὸ πότε ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ ὁ ἄνθρωπος; Ἰσοῦ ζήτημα, τὸ ὅποσον παρεχολοῦθησεν εἰς φυσιοδίφης ἐπὶ μικροῦ παιδίου. Ὁ φυσιοδίφης γράφει:

«Τὴν ὀγδόην ἡμέραν τῆς ἡλικίας του τὸ παιδίον χωρὶς νὰ φωνάξῃ συνέστειλε τοὺς ὄφρες καὶ ἐρρυτίθως τὸ πρόσωπον περὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Πιθανόν τοῦτο νὰ ἦτο ἀποτέλεσμα πόνου μάλλον παρά θυμοῦ. Ἄλλ' ὅταν τὴν δεκάτην ἑβδομάδα περίπου προσέφερον εἰς τὸ παιδίον γάλα ψυχρότατον ἔμεινε σύμφων καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς θηλάσεως, ὅπως θὰ ἐπρωτταν ἐνήλικος ἀγανακτῶν διότι ἐξηναγκάσθη εἰς πράξιν τινὰ ἀκουσίως. Ὅταν ἔγινε τεσσαρῶν μηνῶν τὸ παιδίον καὶ ἴσως καὶ πρότερον, δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι εὐκόλως ὠργίζετο, βλέπων τὸ αἷμα του νὰ ὀρμῇ εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸ πρόσωπον. Ἦρκει μικρὰ ἀφορμὴ. Ἐφώναζε π. χ. ἐκ παραφορᾶς ἐπτάμηνος ὡν ὅταν διέφυγεν ἀπὸ τὰς χειρᾶς του λεμόνιον, τὸ ὅποσον δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ. Ὅταν ἔβιδον εἰς αὐτὸν ἐνδεκάμηνον ὄντα ψευδῆς παίγνιον τὸ ἀπώθει μετ' ὀργῆς. Εἰς ἡλικίαν 2 1/2 ἐτῶν τὸ παιδίον ἐσφενδόνιζε βιβλία, βάρδους, ὅ,τι εὗρισκε κατὰ τὸν πταιόντων αὐτόν. Τὰ θυγάτριά μου ἤρχισαν νὰ ὀργίζωνται βραδύτερον».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ζητεῖ ἐλεημοσύνην ὁ ἐπαίτης καὶ ἕνας διαβάτης τοῦ λέγει: — Δὲν ἐντρέπεται νὰ ζητιανεύῃς ἐσὺ ἄνθρωπος γερός; Νὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς. — Κύριε, σὰς ζητῶ ἐλεημοσύνην, ὄχι συμβουλάς.

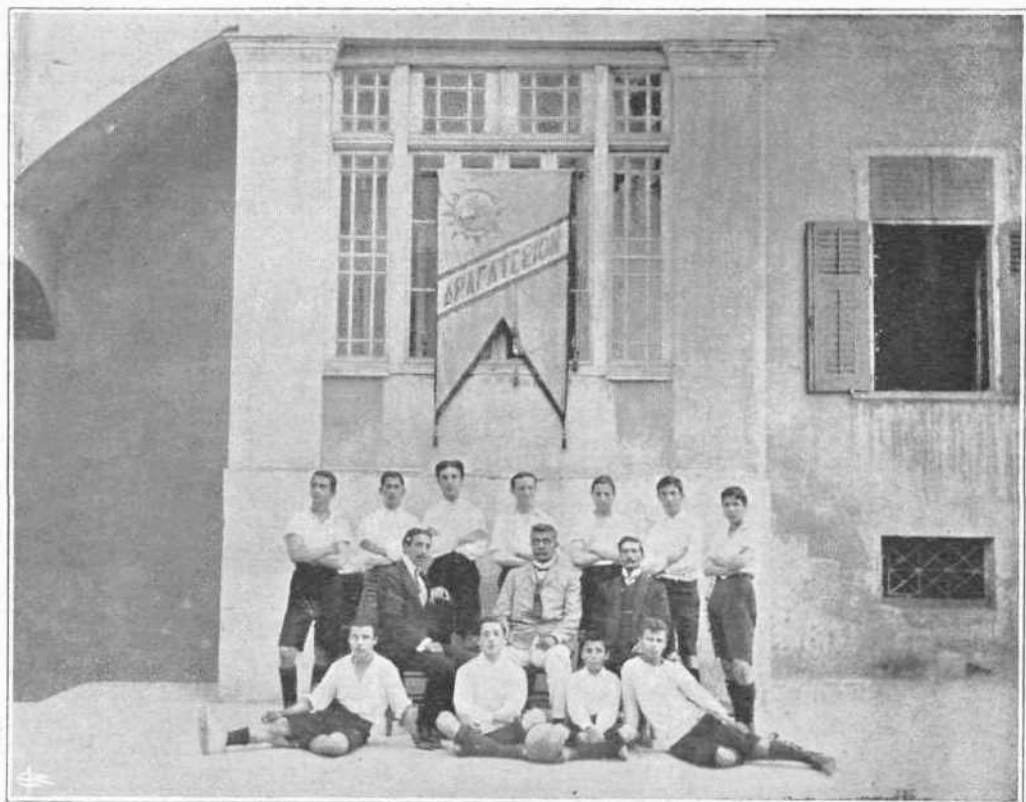
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὅλοι γνωρίζουν τί εἶνε δυστυχία, ἀλλὰ τῆς εὐδαιμονίας δὲν ὑπάρχει ἀκριβῆς ὄρισμός. Αὐτὸ ὅμως ἐμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν: Ἡ εὐτυχία μᾶς εὗρισκει συνήθως χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν τὴν δυστυχίαν τὴν ζητοῦμεν μετὰ τὸ κερί.

ΛΑΦΩΝΣΟΣ ΚΑΡΡ

Ὅχλον δὲν ἐννοῶ ἀποκλειστικῶς μόνον ἐκαίνους ὅπου φοροῦνε σκούφια, ἀλλὰ ὅλους ἐκαίνους, ἐποῦ, ἡ ἀποκάτου σὲ σκούφια ἢ ἀποκάτου σὲ καπέλλο σκεπάζουσι λίγο νοῦ καὶ πολλὰς πρόληψας.

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Η ΟΜΑΣ ΤΗΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ 1907 ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΟΥ